

ИДЕЈА АКАДЕМИЈЕ „ДЕСИРЕ„

Усавршавање индивидуалног духа и личне енергије нема никакве везе са јавношћу. Свако од нас може то да ради, било сам, било са неким од наших учитеља.

Али, човек је и друштвено биће и зато је идеално ускладити рад на развоју духа и енергије са неким сопственим излагањем из самог себе, било са жељом да се своја духовна и енергијска искуства и сазнања са неким поделе, било да се то просто некеме дарује, било да се кроз комуникацију са другима провери њихова вредност.

Наш циљ је да окупљамо људе који су посвећени себи на тај начин што се удубљују у себе, у своје мисли и у своје дубље нивое свести (самосвести и надсвести) и који су способни да одатле, из самих себе или кроз нека мистична искуства осветле, осветле, осмисле и мисаоно, дакле филозофски изразе оно до чега су дошли, шта су схватили и шта су остварили.

Сувопарна теорија, прича ради приче за нас није довољна, просто зато што је подела на теоријски и практички ум вештачка творевина западне филозофске мисли, што је лако доказати чињеницом да је и најспекулативније мишљење само један вид духовне праксе. Ако је тзв. теоријско мишљење само један од начина кретања Свести, онда нема разлога да се у вредносном смислу само мишљење стави изнад Свести. Као филозофи или као љубитељи филозофије, поштоваћемо што јаснији и прецизнији мисаони израз, али као људи од духа, поштоваћемо и разне облике духовних пракси у којима мисао није директно укључена, али о чијем смислу, поукама и искуствима се она може касније изјашњавати, директно- преко интуиције, или индиректно- повезујући се с њима преко логичке саморефлексије. Те праксе су разни видови медитације: vipasana, тантристичка, таоистичка, зен итд., разне врсте јоге: raja, hatha, bakti, Православне молитве и технике мистичног контактирања са Православним светим енергијама, кинески tai chi chuan и chi kung, савремене радиестезијски проверене технике развоја Ауре, практичан астролошки рад на изради наталних карата и на њиховом филозофском тумачењу, итд.

Нећемо се трудити да своја знања и искуства научно доказујемо, нити ћемо бити директно везани за експерименталну науку, јер је таква наука саму себе одвојила од духа, али ћемо је поштовати, нарочито психологију, квантну физику, квантну медицину и астрономију, будући да су то области знања у којима досадашња материјалистичка и механистичка научна парадигма губе ослонац, па се све јасније осећа потреба за неком новом, можда мистичком научном парадигмом.

Живимо у свету у коме постоје две противречне тенденције. Једна је уситњавајућа и тога су скоро сви свесни- знања се све више специјализују и отуђују једна од других. Друга је притајена и пригушена, али је такође јака, иако делује као ретка појава. Међутим, реално је да постоји све више квалитетних духовних људи који су по својој духовној структури интердисциплинарни, јер у својој природној духовности интегришу више различитих области или традиција, а да при томе нису у свему томе површни еклектици него вредни и предани духовни истраживачи и ствараоци. Зато морамо да пронађемо и окупимо све такве вредне људе да би заједничким снагама могли да донесемо свету нову ВЕЛИКУ СИНТЕЗУ, обједињена знања и искуства из филозофије, мистицизма, астрологије, медитације, природних и друштвених наука, енергетске медицине, религије и уметности. Иако то делује не само као тежак него и као неостварљив задатак јер може изгледати да је немогуће све то објединити у једну мисаону целину, у суштини је за онога ко има довољно духовног стажа иза себе,

природно да се сам лати тог посла, јер је све то некад потекло из истог Извора, али ипак је боље када има више људи јер више очију боље виде.

Људи који су на сличним фреквенцијама повезују се у свим пољима. У политици, у економији, у науци, у уметности. Једино је поље духовности разубуђено и растркано, што је мало чудно, јер тамо где би требало да има најмање надмености и сујете, изгледа да их има највише, па свако ко је додирнуо неке духовне истине и открио неке духовне тајне, мисли да је попио сву мудрост света, па жели само да га други слушају, а не и да учи од неког. Највиша одлика духа заиста јесте самосталност и чак самодовољност, али принцип духовног развоја је учење, и зато свако духовно биће, ма колико развијено било мора бити спремно да буде и ученик, да саслуша другог, да се око нечега отворено спори, али и да склопи савез око неке идеје, циља, намере, који су заједнички.

Пошто се ми окупљамо око најшире идеје, да све духовне и енергијске праксе имају свој смисао и вредност, нећемо толерисати нетолеранцију. Другим речима, не могу нам бити занимљиви људи догматског и сектачког опредељења који мисле, категорички тврде или верују да је њихов избор једини могућ, и који се свесно ограничавају само на своју секту, било да је то чиста филозофија, чиста наука, будизам, Православље, астрологија, хиндуизам, шаманизам или нешто друго.

Дошло је време да човечанство схвати да оно само не би било толико духовно многоструко да и духовна природа појма човека није многострука. Ако човек појединац треба да тежи неком идеалу, онда он може да тежи само свом појму, ономе што он јесте, и реално и идеално истовремено. Реално је да је духовно многострук, и томе нас учи филозофија астрологије, а идеално је да ту многострукост у себи повеже на свој специфичан, идеалан начин.

Наша намера је да оформимо праву Академију духовно - енергијских наука, по угледу на неке велике и озбиљне светске духовне центре и институте. Сматрамо да за то имамо довољно квалитетних људи и сада је само важно све акције добро осмислити, и кроз њихово реализовање неминовно ће доћи до развоја и веће вредности рада Академије, како у земљи тако и у иностранству.

ПРИМАТ ИСКУСТВЕНОГ ЗНАЊА

У духовном раду на себи није важно шта је неко чуо или прочитао, већ кроз која духовна искуства је прошао. Зато је важно да у духовним разговорима свако прича из свог духовног искуства, и да не верује разним маштовитим причама док их не провери у свом искуству. Нарочито је важно да их не препричавамо и не ширимо даље. Најбоља страна науке је то што ту ништа није прихваћено као истинито док се не поткрепи доказима који су увек искуствени и који су емпиријске, чулне природе. Нешто што може да се види и у истим условима више пута понови.

У духовном свету је то мало теже изводљиво, јер с једне стране духовни ентитети нису тако лако видљиви, а са друге стране духовна искуства су скоро непоновљива. За разлику од чулних искустава у науци, по којима је наука и добила подназив, емпиријска наука, духовна искуства немају никакве везе са чулним верификацијама. Духовна искуства су надчулна и то нису проста мишљења, ставови и увиди. То је буквално комплетан доживљај проласка кроз неко духовно стање, или ако потраје- у питању је читав духовни процес. Предуслов за то су разне духовне праксе, из разних духовних традиција.

Искрен духовни трагалац треба да буде отворен према разним духовним традицијама и да по угледу на научнике, као слободан истраживач, зарони у сваку традицију о којој има намеру да нешто говори. Ако није озбиљно истраживао и ронио по некој духовној традицији упражњавањем разних духовних пракси и метода, онда је боље да о тој традицији ништа и не говори. Ако је неко у некој традицији имао негативних искустава, онда он о томе може да говори, међутим пошто све има своје и позитивне и негативне стране, то може само да значи да је он ту нешто погрешно радио или да његов тип личности не одговара тој традицији.

Најгоре је када неко нема никаква духовна искуства, ништа није озбиљно практиковао и примењивао, већ је само о многим духовним школама нешто прочитао и чуо, и онда је донео неке закључке о којима воли да паметује. Такви људи се лако препознају и они нису пожељни на скуповима Академије. Или ако се већ нађу ту, боље је да ћуте, да слушају и да се одлуче шта ће почети озбиљно да истражују кроз своје лично духовно искуство.

РАЗНЕ ПАРАДИГМЕ КАО РАЗНОВРСНА ПОНУДА

Ако неко има амбицију да оснује своју духовну школу, где би он био једини или главни предавач и учитељ, онда би се од такве духовне школе могло очекивати да има једну, јединствену парадигму, пошто је мало вероватно да један човек може у себи да интегрише више различитих позиција и парадигми, па да му, рецимо у исто време буду блиски и хришћанство и будизам и таоизам и филозофија и астрологија и мистицизам и наука и уметност. У таквом случају се ученици у једном тренутку могу с правом питати: “Добро, али која је основна позиција твоје духовне школе, у којим оквирима се она креће?”.

Реч „духовна позиција“ или „духовна парадигма“ управо говори о томе да се ради о једном месту у духовном простору које има неке чврсте ограде око себе. Што је човек на вишем нивоу духовног развоја, то су те ограде размакнутије, а када се потпуно поруше и нестану, и када остане само отворен истраживачки дух, попут Сократовог, који је спреман у све што је бар иоле вредно да се упушта и да испитује, и то не само

теоријски као поменути филозоф, него и кроз одговарајуће духовне праксе, било да је реч о медитацији или молитви, или нечем трећем, то је знак да је достигнуто стање духовне слободе, које су имали неки велики духовни учитељи, као рецимо Jogananda, који је имао разумевања за све религије, па и за различите духовне стазе у оквиру једног система, јер је знао да постоје интелектуални, вољни и емотивни типови духовних људи, па је за сваког од њих креирао различите молитве или менталне афирмације.

Али, пошто се чак ни на Филозофском факултету не нуди само једна филозофска опција, него се студенти упознају са толико различитих филозофских система, позиција и парадигми да на крају и сами помисле да је ту толика збрка да се из тога не може изродити ништа паметно, како онда очекивати да би једна АКАДЕМИЈА могла нудити само једну позицију, једну парадигму, када свако од предавача има право да заступа само своју позицију и парадигму.

Пошто смо се ми определили за то да ангажујемо за предаваче изузетно квалитетне духовне ствараоце и истраживаче, и пошто њихове позиције и парадигме не могу да се подведу под заједнички именитељ, осим да је реч о неким духовно – енергијским темама, ни општа позиција или парадигма АКАДЕМИЈЕ не може бити само једна.

Али као што се разноврсном понудом парадигми избегава опасност од ускогрудог догматизма, који је незахвалан чак и када је добронамеран, јер се не води рачуна о различитим духовним типовима људи, програм тема АКАДЕМИЈЕ је скројен тако да се избегне и супротна опасност. Чак су и велики духовни учитељи XX века, као рецимо Ошо упали у ту замку, да наводно под паролом порушених граница између религија проповедају апсолутни идентитет тамо где су очигледне разлике и специфичности, поистовећујуи Буду и Христа, SAMADHI и NIRVANU, као да је то све исто. Као што није паметно све оштро раздвојити, тако није мудро ни не видети разлике и специфичности тамо где оне реално постоје, јер то онда сведочи о неразумевању аутентичности неког духовног искуства.

Духовни задатак АКАДЕМИЈЕ је да управо раскринка ту заблуду, да сви духовни путеви воде истом циљу, истом остварењу, и да су на врху све разлике избрисане, утирући пут ка могућности једне ВЕЛИКЕ СИНТЕЗЕ свих тих различитих остварења, кроз НОВУ идеју синтезе Празнине и Бога, метафизике и дијалектике, пасивности и активности, мировања и кретања.

Али и та ВЕЛИКА СИНТЕЗА није главна парадигма, него је само једна од парадигми које ће бити понуђене, осим класичних Православних, будистичких, мистичних, филозофских, астролошких, научних, уметничких и других парадигми, тако да ће свако за себе моћи да изабере оно што му највише одговара.

Та ВЕЛИКА СИНТЕЗА је за нови тип човека из ере Водолије, богатог мисаоном, вољном и осећајном функцијом истовремено, оригиналног, одважног, са новим моделом индивидуализма, на начин општечовечанске колективне Свести, тако да и њу нудимо свима, у нади да ће таквих свестраних духовних људи бити све више.

БОРБА БЕЗ БОРБЕ

Једини реални сукоб је сукоб између добрих и лоших сила и енергија на Небу, односно на Духовном и Астралном нивоу. Сви остали сукоби, укључујући и већину оних на Земљи су неуспела имитација тога. На Земљи људи најчешће умишљају да су стали у одбрану неке Добре стране и онда нападају и уништавају друге људе, па и читаве народе не увиђајући да су постали жртве деловања деструктивних негативних сила. Зато је једина реална борба против зла у свету борба против нечастивих сила у људима, а не против самих људи.

Међутим Духовна и Астрална борба није обично шамарање и подметање ногу. Ако одређена Духовна енергија умисли да је најбоља у свету, или да је једина она добра и да све остале треба да јој се поклоне или да просто нестану пред њом, то није намера саме те Духовне енергије него кратковида жеља људи које је историјско шиканирање натерало да се грчевито и самим тим фанатично, односно са претераном дозом негативног емотивног набоја боре за ојачање своје Духовне позиције.

Зато основни закон у Духовној борби није фронтално сукобљавање него афирмативно обухватање, било Љубављу као у Православљу, било одобривољавањем као у Тибетанском будизму који је потекао из тантричке Индијске традиције. У Православљу се каже: „Бог је Љубав“, зато што Љубав као и Бог има ту бесконачну афирмативну моћ да зло трансформише у добро, и зато Христ каже : „Љубите непријатеље своје“. С друге стране, када је велики Индијски будистички тантрик, гуру Padmasambava, дошао у Тибет да пренесе Будино учење и када је наишао на отпор локалних Божанстава домаће Бон религије, једноставно их је прихватио и снагом своје афирмативне моћи их приволео или одобривољио да пређу на страну Будине медитативне праксе, проглашавајући их чак и за заштитнике учења. Он није ратовао са свештеницима старе Бон религије него је директно радио са Духовним силама те религије и касније се показало да је будизам потпуно потиснуо Бон религију на маргине историјских збивања.

То значи да иако људи манифестују своје намере, мисли, емоције и акције у вези са неким традиционалним Духовним и Астралним учењима, силама и енергијама, Духовни и Астрални план су у одређеном смислу независни од конкретних људи, и Духовно и Астрално деловање има смисла само на тим нивоима без качења за конкретне људе. Као друго, то значи да ако у Свету постоје људи који пропагирају неки облик идеолошког, верског или Духовно-Астралног сукоба на световном, људском, материјалном нивоу, онда се морамо молити Богу или радити неке друге духовне праксе да се тим људима помогне да се ослободе оних негативних сила које их терају да се тако понашају, ма колико они мислили да је то њихова слободна воља и велика интелигенција, да треба да нападају да не би били нападнути.

Као треће и као најважније, то значи да остале Духовне и Астралне силе и енергије чији људски заступници на Земљи немају идеју деструктивног удара на остале Духовне и Астралне позиције по себи, треба да се интегришу у једну кохерентну хомогену и складну целину. Као што је Аура једног човека јача и отпорнија на спољашње негативне утицаје кад је згуснутија, хомогенија и интегрисанија, тако би и Духовно-Астрално поље енергије удруженог позитивног опште човечанског блока било јаче и оствареније када би међусобно било интегрисаније и повезаније, са више искуственог међусобног разумевања и више љубави или бар добре воље за туђа духовна учења и праксе.

РАД НА ЕМОЦИЈАМА

Људско биће је састављено из тела, душе, енергије и духа. Упрошћено речено, тело је оно што сви видимо, душа су емоције и жеље, дух је воља, свест и мисао, а енергија је суптилна физиологија ауре, чакри и енергетских канала.

Беба је чиста душа. Унутрашње биће бебе је сачињено од жеља и емоција. Нема воље, нема неке нарочите свести, нема мисли. Зато је стање душе наше примарно стање и зато духовни развој за своју базу мора да има рад на емоцијама, на подсвесним блокадама због потиснутих емоција.

У ту сврху постоје разне психотерапеутске школе и све су оне корисне на свој начин, под условом да нису једностране. Свако од нас има неке потиснуте страхове, бриге, осећање кривице, тугу и жалост, љутњу и љубомору и разне негативне мисли и менталне програме који произилазе из тих непријатних емоција или су на неки начин повезани са њима.

Модеран психотерапеутски рад на чишћењу и ревитализацији душе се базира на теорији и пракси хришћанског исповедања. Идеја је иста- да човека заробљава и држи у напетом стању оно што је у њему лоше или непријатно, а то држи само за себе. Ако то на неки начин неком исприча, исповеди, искомунитира, негативна енергија тог емотивног набоја се испразни и прочисти, и он се осећа пријатније и боље, растерећеније и мирније.

Вредност свих модерних психолошких техника у раду са клијентима се мери искључиво према ефикасности метода да се неки непријатни душевни садржај што дубље и слојевитије захвати и изрази са што више финеса у вербалном или невербалном исповедању.

И пошто сваку потиснуту емоцију храни одређена погрешна мисао, битно је да се у корену сваке непријатне емоције пронађе тај негативни ментални програм, који се обично зове фиксирани став, да би се и сама та емоција искоренила.

Ако неко има пуно тих негативних емотивних набоја, било из детињства или из каснијих периода, њему се пажња спонтано стално фиксира на те непријатности и он не може да крене даље у неко озбиљније и систематичније развијање својих духовних способности и енергетских потенцијала док не разреши и не размрси те подсвесне чворове.

Зато ће се у Академији примењивати разне индивидуалне и групне технике рада на прочишћавању непријатних душевних садржаја, али ће се радити и на ослобађању потенцијала за позитивне емоције, за блискост и љубав, за међусобно отварање и повезивање. Та метода се зове ИГРЕ ЉУДСКИХ БЛИСКОСТИ и она је идеалан начин да се друго људско биће види и доживљава из његове душевне дубине, из његовог правог унутрашњег бића и да се прихвати и воли такво какво је.

ПСИХОТЕРАПИЈА И ПОЗИТИВНО РАЗМИШЉАЊЕ

Негативна карма Сатурна иде преко претеране контроле свега у себи. Ако има 98 посто Сатурна и два посто Месеца, то није добро ни за Сатурн ни за Месец. Претерана контрола ствара страх од губљења контроле, тако да се онај почетни страх Месеца, од повређивања, због чега се и ушло у претерану контролу, тиме само увећава. Страх од губљења контроле је зато страх од несвесног, страх од емоција, од отворености, препуштања и повређивања. И када се нешто од тога појави, када Сатурн почне да губи контролу над неком несвесном функцијом, макар била и физиолошка, онда се он негативном концентрацијом фиксира, залепи за то, правећи од тога много већи проблем него што он реално јесте.

Да би се изашло из тог кармичког круга негативности на релацији Сатурн – Месец, потребно је читав тај однос поставити на другачије основе. Прво се мора избећи апсолутно фаворизовање самоконтроле, да се после тога не би отишло у другу крајност. Друго, потребно је прихватити душу, емоције, несвесно, отвореност, препуштање, па и емотивну повређеност, као нешто природно, без превентивне заштите од тога. Дакле, треба престати са оцрњивањем, демонизовањем несвесног, доживљајући га као неку мрачну, негативну силу која само прави проблеме својим неосмишљеним и нелогичним реакцијама. У ствари, све те погрешне реакције или долазе из детињства, погрешног утицаја средине, па су за то потребне психосеансе, како би се то освестило и избацило, или долазе од сопствене погрешне позиције свести и свесних мисли, па је то онда потребно преформулисати.

Оно што повезује свесно и несвесно то су управо полусвесне, полунесвесне мисли које се налазе на површини емоција и које једним делом утичу на њихову снагу, дубину, укорененост и протежност.

Сада је у моди књига и документарни филм који се зове "Тајна". Ауторка је открила да само посвећени духовни људи у историји човечанства знају ту тајну, да мисао обликује стварност, и пошто је њој то помогло, она је од тога направила бестселер, изваквши разне цитате на ту тему од многих аутора. Намера је добра- да се помогне људима да боље живе када науче да управљају том стваралачком силом мисли у себи.

Али то је откривање рупе на саксији. Томе сам ја учио децу од 14-15 година пре две и по деценије у оквиру програма моралног васпитања о чему имам написане три књиге. И тек ми је после више година, када сам почео да проучавам несвесно, било јасно зашто су се тада психолози оштро супротставили том програму. Знали су да несвесном, емоционалном није тако лако свесно наређивати, у стилу, сад ћу да будем радостан, и то се просто деси. Када се томе дода и знање из астрологије, онда може да се закључи да моћ мисли није апсолутна, већ је релативна и ограничена, и поред тога што је велика.

О чему се ту ради? Ако кажете човеку који је опседнут или бар у великој мери прекривен несвесним садржајима психе, да позитивно мисли и да ће тако да реши све своје проблеме, он ће бело да вас гледа. Уопште неће разумети шта му причате. Њему то делује као да му је неко рекао да зида нову луксузну кућу, преко старе, руиниране, а да претходно не сруши стару и не очисти терен за изградњу нове. Ако неко нема тако јаке и присутне несвесне садржаје, онда је то могуће, свесно репрограмирање жеља и циљева позитивним размишљањем и очекивањем и виђењем својих жеља и циљева.

Али када нагрну несвесни садржаји у виду јаких потиснутих емоција, слика и мисли, онда је њихово репрограмирање исто што и борба са њима, нешто што их само ојачава, а није могуће игнорисати их простим непридавањем значаја и пажње тим садржајима, јер је то исто неко ново потискивање. Тада се мора прибећи психосеанси. Потребно је испразнити их кроз принцип који је одлично формулисао

Груја: ОЖИВИ, ДОЖИВИ, ИЗРАЗИ, ПРЕОБРАЗИ, за шта је потребно конструктивно придавање пажње томе под вођством искусног психотерапеута.

Зато су у КЛИРИНГУ, као доброј психотерапији, важне мисли које су се појављивале у изражавању неког потиснутог несвесног материјала, јер су то оне мисли на површини емоција које су полусвесне, и које су као веза између свесног и несвесног уједно и кључ за прочишћење несвесног и за репрограмирање или репозиционирање Свесног. Али ту није реч о угуравању на силу неког новог менталног програма, који треба да се супротстави старом, оном погрешном. Ту је реч о неком емоционално прочишћеном сазревању да се та погрешна мисао види као емоционално условљена и сада са малим емоционалним набојем, превазиђена. Нешто што отпада само по себи, као зрела крушка са дрвета или као изгажена потпетица са ципеле. Без борбе и трвења које појачава несвесну тензију.

Основно правило у психотерапији је да се са несвесним садржајима не треба борити, па ни са тим погрешним мислима и несвесним менталним програмима. Свесно са несвесним треба да разговара и да се договара, и онда има резултата. Грубо наметање свесне воље несвесном, само ствара још већу побуну у несвесном и већи конфликт, и сви унутрашњи проблеми су у ствари последица тог конфликта, одсуства хармоније између Свесног и Несвесног. Зато у јунгијанској терапији постоји посебна метода писања дијалога између Свесног и Несвесног, како би се њихов однос боље сагледао и хармонизовао. То конкретно, у пракси значи да ако несвесно почне да ради и да реагује на начин који се свесном не допада, Свест не треба да наређује несвесном да престане с тим, него треба буквално лепо да га замоли, као најбољег пријатеља, и то ће онда функционисати.

Прошла свесна и несвесна искуства се пројектују на садашњост, а преко ње и на будућност. Ако је неки ланац несвесних негативних реакција дуго трајао, годинама или деценијама, није лако то свесно репрограмирати и преокренути начин доживљавања и размишљања о некој ситуацији из негативног у позитивно. Али пошто је садашњост једино место деловања, у садашњости се психотерапија ради за прошлост, а на будућност се могу примењивати модели позитивног мишљења и визуелизације. Ако се ради и једно и друго онда је то комплетан третман. Ако се прошлост само одбацује као нешто небитно и превазиђено она ће да нас дочека кад тад. Ја сам 25 година живео по позитивним менталним програмима, негирајући и прошлост и несвесно и емоције и све то ме је дочекало чим сам се мало отворио за неки леп, чулни доживљај. Усмеравањем пажње на нешто у психи се то доиста храни, или ако се од нечег намерно одваја пажња, или се чак забрањује себи да се о томе мисли, тиме се тај садржај још јаче храни, али на подсвесном нивоу. Зато треба бити пажљив са тим да ли се и како нешто негативно у нама из прошлости занемарује. Ту је потребна пажња, али психотерапеутска, која оживљава, доживљава, изражава и преображава.

Зато човек који ради на себи мора да прати у којој је фази. Ако осећа да навиру негативни несвесни садржаји треба да ради психосеансу, а не да позитивно програмира будућност. Ако је у стабилном психоенергетском стању не треба да ради психосеансу него да позитивно размишља о будућим ситуацијама које су за њега провокативне, јер могу да покрену у њему неке негативне психо-астралне, менталне и емотивно-енергијске несвесне реакције и процесе. Тада може себе да види у тим ситуацијама у будућности како не реагује негативно и како је све у најбољем реду, како зрачи на околинду позитивном менталном и емотивном енергијом. То ће сигурно помоћи у будућности, али што се прошлост више очисти психотерапијом, и та моћ ће бити већа.

Зато садашњост највише треба користити за то да се направи Свесно разграничење између прошлости и будућности. Садашњост треба да буде баш као граница преко које прошлост не може да продре у будућност без свесне цензуре. На тај начин се и садашњост чисти од директног негативног утицаја прошлости, па прошлост

остаје изолована тамо где јесте, негде иза нас, намењена само за психотерапијски рад, без директног ометања психичких функција у садашњости и будућности. За то је потребно да пажња буде у садашњости, на оно што се обично зове "ОВДЕ И САДА" и то је већ мали увод у духовне праксе и медитацију.

ИГРЕ ЉУДСКИХ БЛИСКОСТИ И МОРАЛНО ВАСПИТАЊЕ

Основа сваког озбиљнијег духовно – енергијског рада на себи су здрава емоција и племенит карактер, са што више врлина и што мање мана. Имати здраву емоцију у суштини значи реаговати што више свесно, а што мање несвесно. Психолошки рад на осветљивању свог подсвесног и несвесног има смисла само ако то није увек неко враћање уназад, у прошлост, у нешто што је већ учињено, него ако то постане и део садашњости. Што има више свесних и самосвесних поступака и реакција у садашњости биће мање посла за каснију психоанализу или неку другу психолошку технику.

То је лако рећи, али емоција је сама по себи нека несвесна сила, нешто ирационално што има своју сопствену, понекад недокучиву, па чак и уврнуту логику. Није ту све тако једноставно као што неки психолози хоће да упросте: нешто желиш и ако то добијеш осећаш радост и задовољство, ако не добијеш, осећаш тугу и бол; нешто ти делује веће и јаче од тебе, па ти се чини да те још и угрожава, што изазива страх, а нешто ремети твој доживљај себе, твој его, и то онда производи љутњу или чак бес. Али већ љубомора није тако проста емоција, јер некога као волиш, а онда ти буде криво када видиш да се он због нечега лепо осећа. Јасно је да је узрок томе посесивност, али није јасно какве везе та посесивност има са љубављу, и да ли је то уопште љубав ако се осећа нека љубомора. И оно што је најчудније од свега то је да човек све то може да зна, па да и даље његово несвесно у одређеним ситуацијама производи љубомору, као да свест која јасно схвата да је таква реакција бесмислена, нема никаквог утицаја на ту несвесну реакцију. Због тога се сви стиде своје љубоморе и нико не жели да призна да има то осећање чак и када кипти од љубоморе. Да не говоримо о неким сложенијим емоционалним реакцијама, које се у изобиљу могу наћи у психоаналитичким студијама.

Шта је ту проблем? Проблем је у томе што је емоција због своје суштинске несвесности и ирационалности нижи облик људске енергије, са грубљом фреквенцијом од астралне, менталне и духовне енергије, и што она има неке своје посебне, углавном егоистичне и примитивне законе, који извиру из тоталног мрака неке несвесне, дечије психе. Људска цивилизација је схватила да са тим дечијим емоционалним реакцијама нешто није у реду, и онда је одлучила да децу уведе у ред, па је отишла у другу крајност правећи од деце роботе који не смеју ништа да осећају: ни тугу, ни љутњу ни страх, и

која све то морају да потискују, па да касније иду на психотерапију. Да су психотерапеути смишљали идеалну цивилизацију за свој посао, не би могли бољу да смисле.

Решење није у томе да се све оне несвесне реакције, које су тотално бесмислене, слободно развијају и прелазе у навику. Није решење ни у томе да се свесно споља манипулише дечијим или туђим емоцијама, чак и када је то у циљу превазилажења неке тзв. конфликтне емоције. Али није решење ни у томе да се такве емоције потискују и контролишу. Па питаћете, шта је онда решење када ништа осим тога не преостаје. Решење је, као и увек, нешто толико суптилно, да може да се провуче кроз иглене уши. Такве бесмислене емоције не треба ни потискивати ни контролисати, али док се пуштају треба свесно стварати кроз смисаоне увиде нове трасе, нове неуронске везе за пожељне, смисаоне емоционалне реакције у истој или сличној ситуацији. Човеку је дата Свест да у њему не би баш све морало да се дешава аутоматски. Зато спонтаност не може бити врховни критеријум и принцип људског понашања, и ако неки психолози покушавају то да наметну.

Пошто је емоција реакција, она је увек везана за неку међуљудску интеракцију. Већина конфликтних емоција произилази из неких неразрешених међуљудских односа. Зато су ИГРЕ ЉУДСКИХ БЛИСКОСТИ интегрални метод довођења људи у међуљудску непосредну емоционалну интеракцију да би се покренуле неке потиснуте емоције које треба ослободити и разрешити, или неке нове емоције, које могу постати неки нови, позитиван и конструктиван модел емоционалне реакције.

Иако већина психолога има идеју о томе шта је личност и шта је карактер, у психологији још увек није озбиљно схваћен појам ВРЛИНЕ. Да би опрали руке од тога, они су смислили психологију морала, па је тиме као задовољена потреба да се и морална компонента узме у разматрање. Чак су и трансперсоналну психологију као неки покушај НАУКЕ О ДУХУ усмерили само на мистична и медитативна стања свести, и ту потпуно заборављајући важност и вредност моралне компоненте. У том правцу су у извесном смислу ишли само Маслов, са својим истраживањима самоостварених људи, и Франкл са својом идејом основне потребе за смислом. Чак је и велика идеја духовне интелигенције промашила појам ВРЛИНЕ. То је зато што су психолози свесно или несвесно убеђени да је античка филозофска идеја ВРЛИНЕ крива за то што су се људи отуђили од својих емоција, и пошто је општи проглас у психологији- повратак емоцијама, то значи да се појам ВРЛИНЕ мора држати што даље од те нове, прогресивне науке која је решила да заувек рашчисти са старим заблудама.

Зато у психологији још увек не постоји идеја о томе шта је добро, а шта лоше у самим емоцијама и емоционалним реакцијама. Постоји само подела на пријатне и непријатне, реалне и нереалне емоције.

Али ако емотивну свест не занима морална свест у оквиру себе саме, што је и природно, јер се са другог спрата не може видети шта се налази на тераси четвртог спрата, моралну свест занима феномен емоција са позиције поделе на добро и лоше, позитивно и негативно. Врлина је стална, стабилна позитивна особина док је емоција променљива, нестабилна, и понекад чак и превртљива, нагло скачући у своју супротност. Она свест која је обојена идејом да се људска психа састоји само од тих неухватљивих емоција, неке интелигенције, мотива, пажње, нагона и ега, а моралне вредности се везују само за неки суперего који је у тој концепцији контејнер у који су на силу угуране неке социјализирајуће друштвене норме, никад не може да се попне на виши ниво, да промени димензију и раван посматрања и да схвати вредност ВРЛИНЕ. Зато је изгледа судбина ВРЛИНЕ да о њој и даље воде рачуна само филозофска етика и религиозна духовна учења.

Морално васпитање управо иде у том правцу да се дечија, несвесна и емотивна психа постепено обогаћује идејом да у њој може постојати и нека трајна вредност, неке

особине које ће та психа сама или уз нечију помоћ изградити у себи и које ће временом постати стожер њеног успеха и њене среће.

ОДНОС ИСТОЧНЕ И ЗАПАДНЕ ДУХОВНОСТИ

Оно што је некада била Египатска Александрија, као место где су се брисале границе између Истока и Запада, то би сада требало да буде неки други град.

То је сада с једне стране теже, јер се много тога нагомилало и са једне и са друге стране, израњајући на светло светске позорнице из мрака заборава или намерне скривености. С друге стране је то лакше, јер је општи развој комуникација достигао такав ниво када свако знање и учење може лако да задовољи своју природну тежњу да се бар у виду информације прошири и на друге континенте.

Али без обзира на толико велики развој комуникационих односа у XXI веку, релација између Источне и Западне духовности је остала на површини, или на некој благој висоравни. На највишим врховима не само да нема обједињавања, или бар директног споја, него нема ни додирних тачака.

Велики Источни мудраци и учитељи XX века, чак и ако су студирали или проучавали западну филозофију, оптужују западну духовност као превише аналитичку и рационалистичку, чиме показују да се нису ни приближили највишим врховима западне филозофске духовности јер не само да не разумеју Кантово разликовање ума од разума, него се нису ни потрудили да схвате велике дијалектичаре и интуитивце као што су били Платон, Шелинг и Ниче, или великог спекулативног мислиоца и синтетичара Хегела.

С друге стране, тзв. велики западни филозофи XX века који су на трагу добре Ничеове препоруке да се филозофија може позабавити оним темама које су на Истоку остале недомишљене, кренули да мисле и пишу о Будином искуству, нису били спремни да се у то упуштају практично, кроз медитативну праксу, него су сматрали да је о томе само довољно мислити, па су онда по принципима своје логике закључили да је Празнина исто што и ништавило и да је Будизам стога нека врста ниҳилизма, а сам Буда је много пута поновио да је Празнина, SUNJATA, ни биће ни не-биће.

Обједињавати Источну и Западну духовност значи управо то, отклањати међусобне заблуде и неразумевања, и то најпре оне највише, које долазе са највиших врхова, па тек онда оне мање битне.

Ако се неке синтезе не могу правити на силу, па је рецимо немогуће формулисати нешто што би се звало ЗЕН ФИЛОЗОФИЈА, јер zen негира сваку мисао па самим тим и филозофију, могућ је правац саодношења од филозофије ка zenu, тако што би се неки западни филозоф практично бавио zen медитацијом, па би њихову ранију неспособност да мисаоно изразе своја медитативна искуства и остварења (од чега су направили читав театар, покушавајући да бесмислено понашање приликом обучавања ученика осмисле

бесмисленошћу по себи) надоместио својом изграђеном способношћу вербализације доживљаја. Тако нешто би се онда могло звати ФИЛОЗОФИЈА ЗЕНА.

Ту се онда може ићи чак и даље, па да се каже да доследност није нешто што треба да важи само за мисли, чему учи западна Аристотелова логика, него да је она нешто што треба да важи и за духовну праксу и за метод духовне обуке. Ако учитељ медитације треба некако невербално да изрази унутрашње стање Просветљења, унутрашњег мира, Празнине или нечег сличног, боље је да ћути и да непосредно зрачи сјајем своје унутрашње тишине, него да удара ученике, да показује нешто прстима или да смишља свакојаке загонетне глупости. Задатак Западне духовности, под условом да се упражњавају духовне праксе са Истока је и у томе да се неки односи на самом Истоку ставе на своје место или бар да се објасни како је Уранска идеја Празнине и пролазности код Индијског Буда у Јапанском Зену прерасла у неко ексцентрично и уврнуто Уранско понашање, које је саму ту Уранску идеју довело до краја, али је и преокренуло у нешто блиско неком неразумљивом, бесмисленом лудилу, а Буда то сигурно није хтео. Он је истицао да је сабраност пажње, концентрација, будност и самосвест у сваком тренутку важнија од мисаоности, али да је сматрао да је искуство Празнине и Просветљења потпуно неисказиво речима, не би држао онолике говоре.

ФИЛОЗОФИЈА И РЕЛИГИЈА

Филозофија је пре Аристотела била комплетна духовна делатност, која је укључивала разне духовне праксе и вежбе, преузете углавном из Египатске духовне традиције. Питагора је многе године провео учећи од Египатских свештеника, и онда је своју духовну школу организовао као духовни ред или неки вид братства, са строгим правилима понашања и распореда духовних вежби. Платон је случајно дошао до једног Питагорејског списа, па је био толико одушевљен тиме да је и сам морао да отпутује у Египат и учи од њихових свештеника.

Код тих првих великих Античких филозофа није било одвајања на теорију и праксу, нити је било цепања филозофије на неке гране и дисциплине унутар ње саме. Филозофија је била један најузвишенији вид трагања за Истином свог и Божанског бића, који је подразумевао и дубоко, стално упитно размишљање о томе, и препуштање целине свог бића неким практичним радњама да би се дошло до неких личних духовних искустава из којих свака спознаја постаје много очигледнија.

Када је Аристотелов аналитички дух кренуо са цепањем филозофије, наметнула му се и обавеза да направи неку ранг листу, па је онда метафизичку, теорију ради теорије, ставио на врх, остављајући тако могућност коју је нови век и савремена филозофија обилато искористила и тако злоупотребила, да се филозофија отргне од Духа и да постане само сувопарна, мисаона делатност.

Пошто се она изворна, чиста филозофија као комплетна духовна делатност која укључује и мисли, и вољу и надчулне способности до којих се долази преко систематског развоја интуиције, изгубила, у новом веку су почели да је вуку ка науци, а у модерном добу и постмодерни ка књижевности.

Тако је са становишта религије, која је више у некој духовној пракси него у теорији, постало срамота бити филозоф, јер то онда одмах асоцира на неког ко ништа није искуствено пробао и доживео, па се онда бави празним наклапањима. Са религијом је други проблем. Већина светских религија се базира на усменом предању, док су каноски списи записани неколико деценија или чак векова након оснивачеве изворне поруке. Међутим, онај ко је записивао мисли и речи оригиналних људи, зна да то треба радити одмах, на лицу места, у виду теза и подсетника, јер се већ сутрадан изгуби много битних детаља и сложенијих делова мисли. Шта је онда од изворних учења остало када се оно запише после неколико деценија или векова?

Али не треба туговати за оним што је изгубљено од те изворне поруке. То само не треба губити из вида, а треба бити задовољан и оним што је остало, јер је неким другачијим стицајем историјских околности и то могло бити изгубљено.

Оно што је битно за однос филозофије и религије, то је да је из такве позиције природно што филозофија не може да верује у све религиозне догме које су на неком свештеничком сабору из политичких или секташких разлога ради очувања покрета, усвојене као општеважеће. И ту онда долазимо на ону чувену мисао да је за филозофију свето оно што је Истинито, а за религију је Истинито оно што је Свето. Из тог угла, разлика је заиста непремостива, јер са догматским мишљењем није могуће водити дијалог, пошто онај ко институционално припада томе мора тако да прича, чак и ако тако не мисли, да га не би избацили напоље.

Иако је разговор између филозофије и догматске религије у суштини игра глувих телефона, нешто их, у њиховим најбољим видовима ипак повезује. То је каква таква, Духовност сама по себи. Због тога ће се у раду Академије користити духовне праксе и вежбе из разних религија, да би свако на свој начин могао да тим конкретним духовним радњама, слободно истражи и мисаоно обликује, изрази и схвати своје искуство. Ту ће свакоме бити омогућено да гура у први план своју религиозну догму, и осталима се

препоручује да томе приступе отворено и испитивачки и да користе своје духовно искуство из понуђених пракси да би се одвојило жито од кукоља.

То је битно због тога што нису сва искуства са неким Источњачким религијама негативна. И онда кад неко из догматских разлога почне о томе да прича негативно, треба му предочити своје лично искуство да би он престао да негира нешто што никад није ни пробао. С друге стране, сада се и њему пружа прилика да то проба, па ако има довољно храбрости нека изволи, да не би слушао од других шта ту има.

Да би се одржала она добра спрега између филозофије и религије, за Академију ће бити јако битан појам ДУХОВНОГ ИСКУСТВА, јер његовим односом према и разрадом тог појма кроз реална духовна искуства, филозофски истраживач ће бити посвећен практичном проучавању свих религија, а да увек остане оно што јесте- духовно биће које у све улази радознано и без предрасуда, да би из тога изашао богатији за неко ново искуство и спознају која обично иде уз то.

НАУКА И УМЕТНОСТ

Одувек је постојала расправа око тога која вредност је највећа, да ли добро, лепо или истинито. Људи су одговарали на то питање у складу са својим личним карактеристикама и ставовима. И по томе ко коју вредност ставља у први план, прави се разлика између филозофа, уметника и научника. За филозофа је највећа вредност Добро, за уметника Лепо, а за научника Истинито. За правог филозофа, као што је био Платон, Добро је на врху, иако су сва његова дела један леп начин трагања за истином. Али постоје филозофи који у себи имају израженији научнички или уметнички дух од оног филозофског. Први су Аристотел и Хегел за које је истина најважнија, а други су Шелинг и Ниче, који предност дају лепоти.

Зашто је то тако? Шта је добро, лепо и истинито? Добро је највиша вредност вољне, чинидбене функције. Лепо је највиша вредност емотивне, чулне функције. Истина је највиша вредност мисаоне, сазнајне функције. По томе ко коју вредност највише истиче може да се закључи која му је функција највише изражена.

Како се гледа шта је објективно изнад чега? Оно што је шире и обухватније мора имати већу вредност. Оно што је Добро, мора бити и лепо и истинито, па је зато најобухватније. Истинито не мора бити ни добро ни лепо и често није такво. Исто тако, Лепо не мора бити добро, али мора бити истинито, реално, чак и када је у питању апстрактна уметност. Зато ће у раду Академије уметност, уз филозофију, религију и астрологију, имати већег удела од науке. И зато је један од радних назива Академије АРТ НУКЛЕУС. Не зато што је наука у својој опсесивној потреби за емпиријски доказаном истином заборавила и добро и лепо, него и зато што је уметност један емотивно и чулно осмишљен отвор од душе ка духу, од човека ка Богу, од лепог ка добром, истинитом и Светом.

Оно што је најбоље у науци, нису њене теорије, извођења и докази, него нова терминологија. Стара метафизика се запетљала у неке неодређене термине као што су биће, битак, небиће и томе слично. Те термине свако може да врти по свом нахођењу, јер у суштини, осим што желе да искажу баш ту неку најопштију суштину, не значе ништа одређено. Савремена физика, астрономија и космологија, иако све више кокетирају са

метафизиком, ипак држе неке јасне и одређене термине, као што су: Универзум, материја, енергија, сила, честица, поље, гравитација, светлост, маса, брзина и остало, који могу бити добра основа и за нову метафизику, које већ дуго нема, а преко је потребна, јер наука не барата баш најбоље са оним чињеницама које има пред собом, па је потребно све то боље повезати.

Лепо је нешто складно, пријатно за чула, душу и дух, што изазива осећање дивљења. Лепо постоји свуда око нас. Квалитет је ако је неко способан да уочава ту лепоту, али не само у супротном полу. То може свако. Велики уметници су ти који имају не само моћ репродукције, него и способност стварања лепоте. Основни критеријум уметности није осећајност, већ лепа оригиналност стварања складних односа у кретању духовних садржаја који имају чулну форму. Уметност као функционално усклађивање душевних и духовних стваралачких потенцијала, представља идеалну форму да се лепота као Божански Сјај преточи у видљиве облике, боје, звуке и покрете. Да би то могао да изрази и материјализује, уметник мора имати посебан дар, не само кроз неку директну везу са том Божанском Лепотом, него и уз обдареност да то што види пропусти кроз себе и проследи га до нас, да и ми, који немамо тог дара, можемо то да видимо.

МЕДИТАЦИЈА И МОЛИТВА

Обично се мисли да су медитација и молитва две различите, па чак и супротне духовне методе, и оне то заиста могу бити, ако се то хоће. Тој могућности иде у прилог чињеница да медитација долази са нивоа Сунца, воље и самодовољности, док молитва креће са нивоа Месеца, осећајне отворености и предаје. Ако неко тако мисли да је најбоље, а то обично чини ако има предиспозиција само за то, он може да се пребаци само на једну од тих страна и да се за сва времена укотви само у томе.

Као што медитација није само Сунце, воља и самодовољност, које представља само њено унутрашње гориво, полазну тачку и крајњи циљ, тако ни молитва није само Месец, осећајна отвореност и преданост. У медитацији је поред Сунца активан или Јупитер- самосвест или Сатурн- концентрација, или и једно и друго, док је у молитви поред Месеца, активан Меркур, реч, а може бити и Нептун, осећај мистичне повезаности са Целином или са Богом. То су у великој мери заиста различити принципи и енергије, који сами за себе могу да представљају посебан систем, до те мере да из угла сваког од тих система можемо сматрати за онај други да је погрешан или бар да није довољно добар. Ту чак не важи оно правило, да оно више и веће, боље разуме оно ниже и мање. Они који су се превише укородили у медитацији, у Сунцу, могу сматрати да је молитва непотребна, јер се нема чему молити пошто је Бог у нама и да се нема за шта молити, јер се својом вољом и својом свешћу може остварити све што се науми или пожели. С друге стране они који су само у молитви, и који неће да чују за медитацију, сматрају да се то нека демонска сила увукла у оне људе који мисле да све могу сами и који нису свесни тога да је Бог нешто много узвишеније од наше грешне, материјалне егзистенције. Као што се они први надмећу по томе ко ће бити самосталнији, свеснији, јачи, слободнији и буднији, да би на тај начин били ближи Богу или једно са њим, као Хиндуисти, или да би били Просветљени, у стању Нирване, као Будисти, или да би достигли велики ТАО, као Таоисти, тако се ови други, углавном Хришћански Свечи и духовни оци надмећу у томе ко ће бити понизнији, скрушенији, мањи, до тоталног самопоништења и предаје спољашњем Богу.

То јесу два различита духовна пута, и зато иза сваког од њих стоје велике и међусобно супротстављене светске традиције. Али, као што је погрешно њихово тотално супротстављање, иза чега више леже институције и организације, и њихови интереси него сам Дух и његов једини интерес за истином и најбољим решењем, тако је погрешно медитацију и молитву трпати у исти кош, и у циљу измирења тих традиција, говорити као ОШО да су то само две различите стране истог новчића. Да би могло доћи до измирења и синтезе, разлика се мора поштовати. Односно, поред тога што се свакој страни признаје да је на неки начин у праву, и на једној и на другој страни се морају наћи мане и слабости, баш из оног супротног угла посматрања, и тек онда, кроз ту борбу може доћи до реалног склада. Не само западна дијалектика и синтетичка мисао од Хераклита преко Платона до Хегела и Ничеа, него и таоистички принцип YINA и YANGA као јединства и борбе супротности јасно показују да без реалног сукобљавања може доћи само до лажног јединства, и да се ка правом јединству мора ићи кроз одмеравање снага.

Зато се СВЕТСКИ ДУХ овог доба сада налази у оној фази развоја када је то препуцавање између религија молитве и религија и духовних путева медитације не само неизбежно него чак и потребно, и Хришћанство је ту улогу много боље схватило, највише зато што је традиционално агресивније и нетолерантније, без обзира на главне поруке учитеља Хришћанства. Кажем учитеља, а не Светитеља, Господа или Божијег Сина, зато што је и сам Бог само формално отац, док је суштински УЧИТЕЉ.

Две реалне замерке које се са позиције молитве могу упутити медитацији су да се претераном употребом Сатурна, концентрације, с једне стране, после више година боравка у таквим стањима сама сила концентрације може отуђити и отргнути свесној контроли, фиксирајући се за неке негативне, тамне, Сатурновски потиснуте менталне садржаје или енергије своје подсвести или чак и колективног или космичког несвесног, као рецимо фиксирање за неке демонске, лоше стране Урана и Плутона, а да се са друге стране енормним јачањем Сатурновске концентрације може изградити јак его, гордост и сујета, као лоше стране Сатурна, што блокира контакт са чистим светлом Божанске енергије. Друга озбиљна примедба се односи на то да је медитација због своје непосредности, због недостатка речи молитве које дају јасан правац и оквир у коме ће се кретати створена или добијена енергија, увек на ветрометини разних демонских сила које вребају најмању непажњу или слабост практиканта да му се убаце у свест и да га неосетно одведу на погрешан пут.

Из супротног табора, из религија и путева медитације (будизам је само формално, у историјском смислу религија; у суштинском, изворном смислу то је духовна стаза), долази замерка да Месец, осећајност, душа, ма колико добро одржавао светлост Сунца, духа, Бога, никад не може, искусити баш због те априорне дуалности и потребе за посредницима, само биће Бога, и да зато религије молитве о Богу стално говоре као о нечем неухватљивом, далеком и непознатљивом, при чему се молитве користе само да се што више смањи тај бесконачни јаз, а не да се та дуалност премости и заувек превазиђе. То што је Христу дата и откривена тајна јединства са Богом, и то што се ми преко молитви морамо закачити за њега и преко њега спасити, за само становиште медитације, Сунца, није велика гаранција, јер човек тиме самог себе ставља у сталан положај зависности, а доћи до коначног ослобађања кроз сталну позицију зависности је исто као када би неко ватру хтео да разгори коцкицама леда.

Али и поред тих реалних супротности, синтезу медитације и молитве је лако остварити. Као што неко на једној полици може да држи књиге, на другој касете, а на трећој дискове, док неко други може на истој полици да држи све то заједно, тако исто неко може у стању медитације ментално да изговара неке молитве, или да прво изговара молитву, па да онда надовезујући се на енергију молитве настави да медитира, препуштајући се оним енергијским токовима које је речима молитве призвао или

произвео (свеједно). На тај начин је могуће интегрисати хришћанске молитве и медитативно стање свести, ако се при менталном изговарању молитве има пуна самосвест и концентрација на сваку реч молитве; и хришћански свеци и духовни оци су у часовима дугих повлачења и дугих молитви вероватно били баш у таквим стањима, само се они нису сетили да то стање може да се назове медитативна молитва.

ЈЕДИНСТВО И БОРБА СУПРОТНОСТИ

Будизам у изворном смислу, или тзв. *Hinayana* Будизам, и Таоизам, су религије без Бога. Уместо Бога, Будизам је на небески трон поставио *Šunjatu* или Празнину, а Лао Це безлични Тао, за који се не зна шта јесте, већ се само зна шта није.

Из тако безличне позиције, Добро и Зло се схватају као безличне силе, које су са аспекта Празнине или Тао-а, подједнако значајне и безначајне, па су самим тим равноправне.

Не треба се приклањати Добру по себи или Врховном Добру, па самим тим ни неком конкретном добру, нити се треба склањати од зла или му се на неки начин опирати. Тако се стиче Врховна Слобода или Просветљење, избављење од круга поновних рађања, која су кармички условљена, било добрим, било лошим делима.

И то би све било тачно када би Добро и Зло биле безличне силе, али нажалост, оне то нису. Кажем – нажалост, јер је и мени било много лакше и лепше док сам имао такав атеистички безличан став према Духовним силама.

Пошто ме је Бог, због моје лоше карме Урана, на прилично груб начин учио о томе да је Он Личност, а не нека безлична духовна сила, мени су потпуно јасне и предности и мане Будистичке и Таоистичке безличне стратегије. Негативна карма Урана је управо то – негирање Бога као Личности, или и горе од тога – преузимање на себе главних атрибута Бога, као што су Свемоћ, Свезнање, итд., уз непризнавање Бога као Врховног Личног Космичког Духа. И све то у име Уранске апсолутне слободе, коју Урану доноси његова реална способност за Трансценденцију, Надчулну Свест, и самим тим улажење у Надсвесна медитативна стања, помоћу којих се своја Надсвесна самосталност све више отуђује од свог Божанског Извора, и почиње да умишља да је самонастала на Апсолутан, Просветљен начин.

Међутим, ако је Бог као Врховно Добро – Личност, и ако је самим тим и зло персонификовано у лику нечастивог, онда не може бити речи о њиховој равноправности, тј. о томе да су и Бог и нечастиви подједнако значајни и безначајни. Другим речима, између Бога и нечастивог уопште не постоји дуализам, јер они нису нимало равноправни. Велика доминација позитивности у односу на негативност се види и у природи. Протон има много већу масу од електрона, а јака сила која атомско језгро држи на окупу је вишесруко јача од електромагнетне силе. У том распореду природних честица, неутрон је равноправан протону, а не електрон. Ако се то пренесе на духовну раван, то значи да су Позитивност и Празнина равноправни, а да негативност каска за њима.

То све онда значи да се Бог и нечастиви не могу третирали као равноправно двојство, чији се дуализам мора превазићи обостраним прихватањем, да би се из тог дуализма ускочило у монизам, у стање Јединства. Или другим речима – није Празнина та која је изнад дуалистичке поделе на Бога и нечастивог, и која обезбеђује стање Јединства. Јединство чине Бог као Личност Врховне Позитивности, Врховног Добра и Празнина, као што то јединство у атому чине протон и неутрон, а негативност, зло, електрон, само тумара околo, повезујући атомска Божанско-Неутрална језгра у шире молекуларне структуре. На тај начин и негативност, зло, електрон, имају улогу у свеопштем Јединству, али та улога је много мања, и по енергији.

То је тако у теорији. Међутим, и у пракси неко може, поводећи се за тиме што је претходно речено, да заузме потпуно погрешан ментални став. Ментални став није само мисаони став у виду суда или закључка. То је увек и неко концентрационо усмерење свести, које као и сва енергија у природи има или привлачно или одбојно дејство.

Са мисаоног становишта суда и закључка, није погрешно ако се према Позитивности, Добру по себи, заузме афирмативан, привлачећи ментални став, а према негативности, злу по себи, негативан, одбојан ментални став. Међутим, пошто је људско биће и енергијско биће – са становишта енергије, ментални став одбојности према злу по себи или негативности уопште, може бити и исправан и погрешан, у зависности од тога какву енергију уноси у тај процес, и какве енергијске последице производи. Ако се негативност уопште, зло по себи, менталним ставом одбојности, концентрационом силом гура од себе, онда се створи енергијски механизам качења за оно што се хтелo избећи.

Али, ако ментални став одбојности заузме елегантнију позицију одрицањем од зла, као у хришћанском чину Крштења, у смислу одустајања, склањања, отпуштања тог зла, било да је оно у нама или негде напољу, онда нема енергијске тензије, па самим тим ни опасности од тога да оно што се неће, пружањем неадекватног отпора, прерасте у нешто што се стално намеће.

Наравно, то не важи за оне који имају Божанску власт позитивне, афирмативне воље и концентрације, и који могу све лоше у себи и око себе да победе том Божанском силом Надсвести у себи. Али, такви су ретки (иако је питање да ли су до тога дошли потискивањем или су успели пре тога да прочисте своју подсвест и детињство), и зато се за све остале препоручује стратегија борбе без борбе.

АСТРОЛОГИЈА ИЗМЕЂУ ИСТОКА И ЗАПАДА

Иако и наука и филозофија покушавају да нађу споне између Истока и Запада, астрологија за то има најадекватније инструменте.

Познавајући духовну или езотеријску астрологију, која нема везе са наивним прорицањима и предсказивањима детерминистичких астролога, лако се могу установити астролошки принципи или Планете које одређују због чега је Христова Вера оваква, Будин метод онакав, зашто је европска филозофија таква каква је, зашто су се на Западу помешале, па после раздвојиле Вера и Гноза, зашто се у Индији разликује свето Тројство у виду Бrame, Вишнуа и Шиве, зашто су се Конфучијево и Лао Цеово учење толико разликовали, зашто је наука много пре продрла на Запад и још много тога.

У кратким и зато недовољно прецизним цртама речено, то изгледа овако. Христова вера је била под снажним утицајем Месеца, који је обезбедио потпуно отворену и ослобођену осећајну функцију, из које су дошле тотална предност и посвећеност Богу на Небу, Сунцу. Томе се касније прикључио и Сатурн па се оформила институционална религија, а Нептун је омогућио да у оквиру хришћанства опстану и велики мистичари који су се више ослањали на сопствено искуство Бога него на писмено или усмено предање. Али пошто се у XI веку Хришћанство удвостручило на Православну и Католичку варијанту, то значи да је морало бити и утицаја двополности Меркура, можда због тога што се на Икони и Фрескама Богородице мали Христ не приказује као беба, као Месец, него као дете, као Меркур. Пошто је Хришћанство утемељено не само на Вери него и на Божијим заповестима, које су моралног карактера, то значи да је и Јупитер извршио свој утицај, али не онај Стрелачки, прави Јупитер, који онда уз моралну свест и савест доноси и мисао, филозофију, него мало више егзалтирани, чисти (није исто прави и чисти) Јупитер, чија је егзалтација у Раку, у оквиру осећајне функције Месеца, где Јупитер не мора да мисли да би знао и одлучивао о ономе шта је добро, а шта лоше. Он ту, у Месечевом, осећајном амбијенту просто осећа шта је добро и такво понашање као изворна, чиста доброта је зато и највиша врлина Хришћанства.

С друге стране, Будизам или Будин метод је настао под другачијим Планетарним утицајима.

Прича се да је Буда био Рак у хороскопу, и када је онако осећајан изживео сва световна задовољства Венере и Марса на двору свога оца, било је довољно да се први пут сусретне са патњом око себе, па да у њему проради Уран, и да негира читаву осећајност која је подложна патњи, да би се коначно за сва времена ослободио патње.

Тај пренаглашен утицај Урана је донео и почетну идеју коначног ослобођења, и крајњу идеју Празнине. Дуго је ка том циљу ишао Сатурновским путем одрицања, аскезе и концентрације, али пошто Сатурн сам по себи не може да доведе до Сунца, до Просветљења, прво му је пришао у помоћ Јупитер, са својом практичном мудрошћу идеје врлине као средњег пута, што је касније Аристотел детаљније разрадио, а што је Буда лепо песнички изрекао: Ако је жица на инструменту превише затегнута (прејак Сатурн), пући ће, ако је превише лабава (прејак Месец), неће свирати. Отворивши се за умереност Јупитера, сам Јупитер му је оплеменио и концентрацију Сатурна (сматра се да је чувена Витлејемска звезда, коју су пратили Источни мудраци, била конјункција Јупитера и Сатурна) на тај начин што је од тада та концентрација Сатурновог типа прерасла у самосвесну, посматрачку, Јупитерску сабраност пажње, која је имала за циљ само да максимално усаврши унутрашњу духовну свесност и будност. На тај начин су се директно повезали Јупитер и Уран, који су преко Стрелца и Водолије, у природном повољном, сарађујућем односу, и онда му није требало пуно времена до Просветљења као коначног трансцендирања осећајне и чулне Свести. То је био потпуни прелазак са

нивоа Месеца, Меркура, Венере и Марса, као потпуно овоземаљских принципа, уз помоћ Јупитера, Сатурна и Урана и кроз искушења Нептуна и Плутона, на нивоу Сунца.

АСТРОЛОГИЈА И ПРАВОСЛАВЉЕ

Духовне науке нису науке у правом смислу речи, зато што ту не може бити објективности. Ту је просто реч о опредељењу. Неко је опредељен или за добру или за лошу страну, било да је његово опредељење више свесно или несвесно. Чак је и будистичка прича о Празници само стратешки маневар да се избегне зло, што и стоји у темељима будизма, као путу избављења од патње.

Православље је генерално опредељено за добро, будући да Бог од кога све потиче и ка чему је све усмерено није ништа друго до Савршена Доброта, Љубав и Милост. Из тог угла, када неки астролог почне неке или за нешто да прогнозира и предвиђа нешто лоше, било из ког разлога и било у ком облику, онда се с правом може помислити да су тим човеком, можда и против његове воље, загосподариле зле, демонске силе. Додуше, те лоше, демонске силе једним делом заиста и постоје у зодијачким знацима, Планетарним Интелигенцијама и њиховим евентуалним аспектима, али ако неко негира људску слободу и дух добијен директно од Бога, па уместо тога фаворизује ту лошу, демонску страну Планета, онда је и он сам потпао под утицај демонских сила, па се може рећи да његово деловање спада у црну магију, ма колико се он заклинао да он само верно тумачи објективан утицај положаја и односа међу Планетама.

Да би се разрешио тај спор између Православља и астрологије, мора се знати следеће. Све што постоји на релативном, пролазном нивоу садржи у себи и добру и лошу страну. Тако чак и оно што је најсветлије на Небу, Сунце и Месец имају своје по себи лоше стране, као што и оно што је наводно малефик, има добре стране у себи. Те добре и лоше стране свих Планетарних Интелигенција знају сви астролози. Оно што астролози углавном не знају то је да Планетарне Интелигенције не делују механички на људско биће, и да је утицај тих Планета утолико већи уколико је човек несвеснији, пошто астрални утицај иде преко астралне ауре, чије је седиште у VISHUDI чакри. Пошто људи углавном функционишу на нивоу Нижих чакри, VISHUDI чакра је за њих нешто више, па самим тим и надређено, па се астрални утицаји са Неба код таквих људи, који су у великој већини, прослеђују преко VISHUDI чакре скоро аутоматски, и онда астролог заиста лако може да предвиди и лоше, демонске утицаје тих Планета, јер из искуства зна да људи који се не баве никаквим духовним радом, ни молитвом ни медитацијом, немају адекватну заштиту или одбрану од тих лоших сила.

Међутим, управо зато смисао астрологије није у томе да људе плаши неком идејом лоше будућности, него и да када освешћава људе о могућности лоших утицаја у неком периоду, то увек чини из Божанске равни, из димензије вере у Божанску добру промисао, која се и злим силама користи да би неког нешто научила, и да он док не савлада ту духовну лекцију не може кренути даље, на пут ка Савршенству.

С друге стране, погрешно је Православно априорно негирање читаве астрологије због тога што већина астролога погрешно схвата своју дужност, због свог неовлашћеног кокетирања са демонским силама. Православна Вера мора да схвати да Планетарне Интелигенције у себи садрже много више Божанског, него демонског, и да ако хоће да разуме Божанску промисао за неког појединог човека или неко опште збивање онда мора мало дубље ући у ту конкретну динамику Бога, који се мудро користи демонским силама да опомене и заплаши, да би се нешто схватило, али и да казни, ако је неко тврдоглав у свом избору зла.

Ако се крене корак даље, па се каже да услед човекове Слободе, добијене од Бога, човекова Свест јесте изнад механичких свести Планетарних Интелигенција, онда се

може схватити да оно што човек мисли и ради има већи утицај на њега од објективног положаја Планета на Небу. С тим у вези треба рећи да кад год неки астролог, било из свог емпиријског искуства било из неког несвесног страха од нечег негативног, помисли о неком свом клијенту нешто лоше док гледа у његову наталну карту, то спада у црну магију, чак и ако не саопшти клијенту то што је помислио.

Зато астрологијом уопште не треба да се баве људи који томе приступају као гледању у шољу. Астрологија је на врху духовних наука зато што претходно кроз психолошки, етички, молитвени и медитативни рад на себи човек мора максимално да се прочисти од страхова, агресије и глупости, да не би на друге пројектовао сопствену пријемчивост за демонске силе, и да би друге могао поучити о њиховом животном задатку, повереном од Бога.

ЗЛОУПОТРЕБЕ У ХРИШЋАНСТВУ

Није случајно што се Православље у односу на католичку веру сматра источном верзијом Хришћанства. На тај начин је и Православље једним делом више Источно, него Западно, тако да је његов савремени гард према осталим облицима Источне духовности више последица неспоразума него реалног сукоба. Ако заиста постоји конфликт онда би то био више духовни рат између Блиског Истока, с једне и Средњег и Далеког Истока с друге стране, с обзиром да је хришћанство настало на Блиском Истоку, и одатле се ширило на Запад.

Западњаци су чудан народ. Пошто нису могли да смисле своју велику религију не рачунајући разне митологије и паганске обичаје, зграбили су прву која им је у институционој форми дошла са Истока и онда су били спремни чак и да ратују у њено име, да би доказали да су само они у праву, или да људе који другачије мисле строго кажњавају. Неки кругови у савременом православљу осећајући се угроженим такође испољавају висок степен нетолеранције, само што се то сада ради суптилније, тако што би се свако ко другачије мисли, па макар он припадао и научној институцији неког филозофског или психолошког института или духовне школе, окарактерисао и самим тим перфидно оптужио и жигосао као секташ. Овако тумачено православље злоупотребљава чињеницу да заиста постоје по друштво штетне, деструктивне секте, да све који нису искључиво на стази догматског Православног Хришћанства гурну у исти кош са њима. То је прилично примитиван начин духовне борбе са неистомишљеницима, да се неки народ јавно застрашује неким екстремним случајевима аутодеструктивних радњи неке екстремне групе људи да би се онда све остале верске организације и духовне, па чак и психолошке школе оптужиле за секташтво.

То је не само злоупотреба друштвеног утицаја, него и инстинктивна реакција на четрдесетогодишњу одгурнутост наше Вере на маргине друштвеног збивања. Пошто су за све то време разне друге верске организације, нарочито са Средњег и Далеког Истока шириле свој утицај, ови кругови у Православљу су, одкако се Православље реафирмисало, постало друштвено прихваћено и све утицајније у државним институцијама и народу, осетили прозвани да се по кратком поступку обрачунају са конкуренцијом.

И онда су, у тој борби, која је вероватно добронамерна, из неке чисте уверености у апсолутну исправност своје позиције, без неких нижих интереса, у виду потребе за световном доминацијом, материјалним статусом или сличним, испољили једно елементарно неразумевање појма секте.

Секта је по дефиницији коју би свако иоле писменији требало да зна, свака одвојена организација која се издвоји из неке шире матице зато што се не слаже са неким битним поставкама. У том смислу у свим земљама у којима је Хришћанство доминантна религија, секте могу бити адвентисти, јеховини сведоци и томе слично, дакле нешто што је изникло из хришћанства, па се одвојило у неку мању, самосталну целину, мада ни то не мора бити негативно конотиран појам секте.

У истом том смислу, називати духовне школе и организације Харе Кришне, Трансценденталне медитације, Шри Чинмојеве, Саи Бабине, Штајнерове и многе друге духовне школе и организације сектама је недовољно одговорно и образовано понашање, без обзира на идеју да се то ради из чистих намера.

Такво извртање и демонизирање појма секте мора бити нека демонска сила у оквиру самог Православља, јер се за Истину човек мора борити само истином, а не лажима и преварама, односно лажним и идеолошким тумачењем неких појмова, уз пренаглашено придавање негативног значења неком појму који он сам по себи нема.

И на Тибету је у оптицају термин секта. Али пошто је тамо савладана демонска сила нетолеранције, сви са поштовањем изговарају ту реч када говоре о другим духовним школама и правцима. Тамо постоје Будистичке секте, али и секте старе Бон религије, и сви се међусобно поштују, и то не само формално, него и дубински, јер слободно размењују знања, и различита учења и праксе, чак и шаљу своје ученике код учитеља неке друге секте.

У Индији су будисти, и слобденици Шивиног или Вишнуовог култа толико блиски, да им ништа не би сметало чак и када би заједно изводили своје духовне вежбе и ритуале. Свако од њих би видео шта недостаје оном другом, али ником не би пало на памет да оптужује оног другог за неко демонизирано секташтво и да га због тога ментално прогања.

У Индији се у оквиру вежбања RADŽA JOGE за хришћане примењује медитација на лик Исуса Христа, док се у Тибетанском Будизму, приликом вежбања тзв. ГУРУ ЈОГЕ, на дрвету уточишта, уз све Тибетанске учитеље, може визуелизирати и лик Исуса Христа или неког хришћанског свеца. На Истоку, у наведеним духовним традицијама не само да се не оцрњује или не забрањује афирмативан однос према Христу и хришћанству, него се то подразумева, да неко има право да се приклони томе.

Ако се и даље има у виду тај појам секте, не може се пренебрећи чињеница да је читаво Хришћанство једна велика секта у односу на Јудаизам, из кога је оно и настало.

А ако се тај појам ипак хоће узети шире, као свако затварање само у свој систем, без жеље за комуникацијом и разменом са другим верским или духовним организацијама, онда би поново читаво Хришћанство, укључујући и Православље пре могло добити тај епитет заједно са Исламом, много пре него остале велике светске религије или познате духовне школе са Истока.

Узгред буди речено, све оне деструктивне секте, које обично имају неког психотичног вођу, су западна творевина, тако да је неумесно позивати се на њих да би се процењивала Источна духовност.

НАТНА JOGA, SANCHIN И TAI CHI CHUAN

Источни народи су много раније схватили да људско тело није само физичка него да је и метафизичка творевина. Зато су они креирали разне духовно – енергијске методе рада са телом, у којима физичка компонента тела најпре може да се трансформише у метафизичку.

НАТНА JOGA је хиндуистичка, SANCHIN будистичка, а TAI CHI CHUAN таостичка вежба. НАТНА JOGA је најстарија. Сматра се да је сам Бог Шива творац те JOGE и да је врховни учитељ свих JOГИНА. Специфично својство НАТНА JOGE у односу на остале врсте JOGE су АСАНЕ, као специјални положаји тела у којима се отклањају психоенергијске блокаде у телу, чисте и активирају ПРАНИЧНИ токови кроз енергијске канале и остварују неки метафизички циљеви. Основни унутрашњи помагачи у реализацији тих циљева су опуштеност, правилно дисање и свесност о положају тела, дисању и осећају енергије. Овде ће бити речи само о метафизичкој компоненти, пошто је о физиолошкој, психоменталној и праничној димензији довољно писано у многим књигама.

За објашњење тога је идеалан пример ASANA звана PASCHIMOTASANA или штипаљка.

Обично се мисли да JOGOM могу да се баве изузетно разгибани људи. Зато сам узео овај пример, јер ту АСАНУ може да изведе скоро свако. По метафизичким поставкама дијалектика људског тела се састоји у томе што је оно горе истовремено и доле, па та удвострученост духовно – енергијских ентитета у самом телу отвара могућност да се њиховим спајањем затвори енергијски круг, обезбеђујући на тај начин реализацију енергије бесконачности, која у малим системима има кружну форму кретања, јер је круг оно што реално нема ни почетка ни краја. Пошто људско тело не може буквално да заузме положај круга, ШТИПАЉКА је метод помоћу кога се тај круг затвара само енергијски. У том погледу астралну енергију носе и грло, врат, као горња варијанта, и колена као доња варијанта, док духовну енергију носи горе глава, док су доле носиоци те највише енергије потколенице и стопала, што је знала чак и западна астрологија, пошто је Водолију сместила у потколенице, а Рибе, као крај зодијака на физички почетак, у стопала, где је контакт човековог тела са Земљом, спољашњом материјом, најдиректнији. Када се уради ШТИПАЉКА, онда врат и грло одозго уђу у поље енергије колена, а глава у поље потколенице и стопала тако да уз потпуну опуштеност тела, када се кажипрстима руку обухвате палчеви на стопалима, долази и до МУДРИЧКОГ повезивања канала дебелог црева (YANG) и канала слезине (YIN).

Све то ствара кружно повезивање доње и горње астралне и духовне енергије, што за последицу има изванредан енергијски осећај избалансираности и заокружености свих енергија, што ствара неизмеран осећај комплетног БЛАЖЕНСТВА.

SANCHIN је настао у VI веку нове ере. Њега је створио велики будистички мисионар BODHIDARMA, када је морао да смисли најбољи начин да Кинезе научи будистичкој медитацији. Пошто су Кинези по темпераменту живахнији и покретљивији од Индијаца, после доласка у Кину никако није могао да их научи принципу апсолутне непокретности тела и свести. Зато се повукао у неку пећину, девет година медитирајући лицем окренутим према стени, док му се није указао најбољи метод. Ту вежбу је назвао SANCHIN, што у преводу значи три конфликта. Циљ је био решити конфликт између тела, свести и енергије на тај начин што би се том врстом медитације у покрету, тело, свест и енергија објединили у нераздвојну целину.

Оно што је специфично за SANCHIN, то је његов основни принцип: пола чврсто – пола меко, што Кинези зову ПАН ИН ЛОАН, а што прецизније може да се одреди и као: споља чврст – изнутра мек.

У тој вежби се остварује другачији метафизички циљ од онога у НАТНА ЈОГИ. Овде се прати основна метафизичка идеја поделе енергије на YIN I YANG, при чему је YIN унутрашња, а YANG спољашна енергија. Ако је то природно стање и распоред енергија, онда је циљ SANCHINA да те квалитете енергија доведе до савршенства, и онда ће се преко њиховог обједињавања у некој крајњој тачки моћи обезбедити њихово трансцендирање на виши степен, на ниво Празнине.

То је дуготрајан пут, јер се прво много година мора вежбати само физичка контракција у SANCHIN позицији тела и уз специфично SANCHIN дисање, које је нека врста сталне, али осамдесетопроцентне абдоминалне KUMBAKE, која има за циљ активирање TAN TIENA, енергијског центра, који је прави центар равнотеже свих енергија у телу и у аури. Када та контракција тела не буде више физичка, него услед медитативног стања свести постане ментална, тако да се на саму мисао или концентрацију, енергија тела може контраковати тако да у самој контракцији, чврстине, JANGU, буде и пола опуштености, мекоће, YINA, због потребне гпкности и брзине покрета, и када у стању без контракције, има пола JANGA, чврстине, и када је све то праћено активираним енергијом из TAN TIENA то је знак оствареног метафизичког циља на нивоу енергија.

TAI CHI CHUAN је креирао ТАОИСТИЧКИ калуђер са планине VU DANG, CHANG SAN FENG, у XIII веку нове ере. У башти је посматрао борбу змије и ждрала и ту му је синула идеја да меко може да победи чврсто, а споро да буде боље од брзог, под условом да се користи принцип прилагођавања и кружног кретања. За разлику од НАТНА ЈОГЕ и SANCHINA који раде директно на енергији тела, а индиректно на енергији ауре, TAI CHI CHUAN је вежба којом се директно исцељује, појачава и хармонизује аура, преко које се онда ревитализује и енергија тела.

Начин спорог, меког, кружног игибајућег кретања напред – назад је идеалан да се аура око тела све време нежно развучи и тако масира, природно се хармонизујући на тај начин што ће они делови ауре који имају вишак блокиране енергије попустити притисак и разлити се у оне делове са мањком енергије, који ће их по принципу спојених судова, да више и веће иде ка нижем и мањем, лако привући када се та заустављена блокирана енергија једном покрене.

Врховни метафизички принцип TAI CHI CHUANA је основни ТАОИСТИЧКИ принцип да једна крајност производи своју супротност. По том принципу треба опуштено, мекоћу, понирање у TAI CHU покушати довести до савршенства, да би из тога настала унутрашња чрстина тела или снага гурања и ударања. Циљ је да се енергија ауре после хармонизације толико ојача да она на мисао о покрету може да покреће тело и да, користећи се пренаталним обрнутим дисањем, по YIN - YANG дијалектичком принципу јединства супротности, вежбач овлада вештином да удисајем и увлачењем стомака може да повуче енергију и тело партнера према себи, а издисајем и избацивањем стомака да одгурне енергију и тело партнера од себе. У почетку се за то увежбавање користе и покрети руку и тела, у првом случају као повлачење према назад, а у другом случају као гурање према напред, али када се овлада том унутрашњом енергијском вештином TAI CHI дисања, то се може постићи и без помоћи покретања тела и руку.

ДОН ХУАН И ГУРУ ПАДМАСАМБАВА

Кастанеда и његов добротвор Дон Хуан нису били филозофи, али нису били ни само чаробњаци. У академским антрополошким круговима су постојале многе полемике око тога да ли су Кастанедини извештаји са терена веродостојни или су израз књижевникове бујне маште. Онај ко нема никакво искуство у раду са енергијама може у то само да верује или не верује. Међутим онај ко је на неком свом личном путу усавршавања енергије, у Кастанединим књигама може наћи непроцењиво благо практичних савета и упутстава када шта треба да уради, јер је Кастанеда био мајстор у томе да док пише, потпуно уђе у енергијско искуство о коме извештава и да кроз добар избор речи заиста верно изрази и енергију самог искуства и његову методологију, понекад чак до најситнијих појединости. Енергија искуства неког речима исказаног енергијског искуства је буквално енергија која зрачи из самог текста. Ако је само искуство тако добро исказано речима, онда читање таквог текста за онога ко има надчулне способности може да послужи као чин ИНИЦИЈАЦИЈЕ, као директан пренос, или што Тибетанске ламе зову ТРАНСМИСИЈА са учитеља на ученика. Није он случајно био онако опсесивно везан за то да мора да бележи све што се са њим, у њему и око њега дешава за време обуке код Дон Хуана, јер је својим надсвесним делом духа од самог почетка знао да је то његова мисија, да обелодани учење Дон Хуана и његове лозе чаробњака. Ту мисију је обавио беспрекорно. У то нисам био убеђен одмах. У првим књигама је Кастанеда деловао занимљиво и шармантно, али сам имао одбојан став према његовим особинама у којима се он понашао као неки метиљави шепртља. Чинило ми се да такав човек није достојан онако великог и моћног учитеља као што је био Дон Хуан.

Али у књизи „Унутрашњи огањ“, Кастанеда је коначно могао да одушеви озбиљног читаоца, јер не само што је прешао на изношење саме суштине Дон Хуановог учења, него што је ту показао да је већ и сам сазрео у свом личном развоју. Тек је тада било очигледно да се ту ради о нечем врло озбиљном, а не само о некој народној, индијанској ритуалној магији са гуштерима и огледалима, јер је ту објашњавао једно велико духовно – енергијско остварење које се на Тибету зове ДУГИНО ТЕЛО, или ТЕЛО ОД СВЕТЛОСТИ, а које је Кастанеда прекрстио у УНУТРАШЊИ ОГАЊ. Кастанеда је показивао и чак читао Дон Хуану гуру Падмасамбавину књигу “БАРДО ТОДОЛ”, тако да је врло вероватно да је био упознат и са Тибетанским учењем о ДУГИНОМ ТЕЛУ. Тим гестом је Кастанеда желео да чује Дон Хуанов коментар те књиге, и да тако уживо укристи Тибетанску тантристичку и мексичку шаманистичку традицију, али у томе није успео. Дон Хуан је само пажљиво слушао, али није много коментаришао. Само је рекао да га чуди што о смрти говоре као о животу. Препознао је да ту има нечег занимљивог, али није разумео гуру Падмасамбавине класе оностраних бића, јер му ти термини нису били познати, пошто нису из његове традиције, тако да то није ни могао да коментарише. Али пошто је из своје традиције и из свог искуства већ много знао о тој теми, није му било битно да се са Тибетанском традицијом превише детаљно упознаје. И то је права штета јер би тако дошао до занимљивог открића, да његова лоза Добротвора и гуру Падмасамбавина лоза ГУРУА има врло слично практично решење по питању најбољег односа унутрашњих и спољашњих енергија, односно тога како бити у отвореној и слободној комуникацији са спољашњим енергијама, ма колико оне понекад деловале опасно и застрашујуће, а увек остати изнутра заштићен и деловати беспрекорно и на своје унутрашње и на спољашње енергије.

Потврда да је Кастанедино дело нешто изузетно, са чиме свака озбиљна духовно – енергијска школа мора да рачуна, дошла ми је неочекивано. Када сам се ментално спремао за одлазак у Египат, са циљем да осетим врсту и квалитет енергије њихових Пирамида, на источном небу се појавио велики бели облак који је прекривао пола неба,

а имао је тело Сфинге и лик неког помало будмастог, коврцавог човека са сочним, али уздржаним и самоувереним осмехом. Кастанеда нигде није оставио своју фотографију, али постоје скице његовог лика од људи који су га видели, тако да сам врло лако у глави Сфинге препознао његов лик. То ми је био довољан доказ да је Кастанеда Фараон новог доба на пољу енергија, иако сам био свестан да се према томе не треба односити као према нечем Божанском, светом, јер чаробњаштво не признаје никакве светиње. У томе је главна разлика између Дон Хуанове и гуру Падмасамбавине лозе учитеља, што ову прву занима само моћ и слобода, синтеза Шкорпије и Водолије, Плутона и Урана, док ову другу занима и то, али и Чистота, Светлост, Светост и Просветљење, као само Сунце.

ДЗОГЋЕН

Чак и онај који је довољно креативан да може да ствара неко ново учење, треба од свих понуђених учења из разних духовних традиција да изабере једно које његовој духовној структури највише одговара.

Мени највише одговара ДЗОГЋЕН, суптилно и флуидно учење тибетанског будизма, које није укалупљено у школу или секту, већ које могу да примењују практичари било које од четири школе. Традиционално, ДЗОГЋЕН се највише везује за ЊИГМА ПА школу, јер је оснивач те лозе гуру Падмасамбава од Гараб Дорђеа, креатора ДЗОГЋЕНА добио директну трансмисију. Њега често практикују и припадници других школа, ако у свом духовном развоју дођу до те тачке да могу да схвате и примене то учење. Зато је ДЗОГЋЕН с једне стране изнад свих формалних школа и учења, а са друге стране је као нека најсуптилнија мрежа која са највиших духовних висина повезује све будистичке школе на Тибету : ЊИГМАПА, КАРГЈУПТА, ГЕЛУПТА и САКЈАПА школу.

Често се питају ко сам ја у ствари, којој вери припадам, да ли сам будиста или хришћанин. Ја нисам ни једно ни друго. Будизам и филозофија су ми отац, а хришћанство и психологија су ми мајка. Прво је учење за дух, друго је учење за душу, а ја сам нешто треће. Као и свако дете, ја могу да поштујем и волим своје духовне и душевне родитеље, али не могу да се поистоветим са њима.

Али, ипак је ДЗОГЋЕН најкомплетнији за мене, јер обухвата највише мојих талената, интересовања и духовних амбиција. Сама реч „ДЗОГЋЕН“ у преводу значи „Велико Савршенство“. Идеја Савршенства као константно усавршавање тела, духа и енергије је дуго била моја основна водиља, главни оријентир и путоказ. Тада ми није био потребан ДЗОГЋЕН, јер сам био у праксама сутричког будизма, где се Празнина разликује од Пунине, садржаја свести, па се Она достиже одрицањем, менталним напором, менталном вољом и концентрацијом да се прекине и заустави ток Свести и да се што дуже одржи стање чисте Свесности, без садржаја Свести.

У то време ми није била блиска идеја ненапорности, спонтаности и пасивног чекања да се Празнина некако спонтано деси. Открио сам неке ментално моћне методе брзог и лаког уласка у Празнину, о којима су писали моји ученици док сам држао школу медитације 3-4 године. Медитирали су 3-4 пута недељно по три сата у апсолутној тишини и ту ми се открило да тај насилнички приступ Празнини, када се она осваја као тврђава, није најмудрији. Све што се на силу освоји, не траје дуго. Био сам у том доминантном стању Празнине 7-8 година. То стање сам звао МЕНТАЛНА НАДСВЕСТ,

када је Празнина на врху и свуда, а мисли и вољни процеси су као нека паучина у углу таванице, која је ту али се скоро и не примећује.

Онда сам као подзнак Шкорпија изабрао погрешан циљ да усавршавам сексуалну енергију, и та злоупотреба Идеје Савршенства ме је натерала да себи две године забрањујем медитацију, да бих могао да се спуштам у материју, чулност, жељу и емоцију. То спуштање је ишло споро, корак по корак, али када сам коначно почео да осећам тело, његове жеље и задовољства, све је кренуло наопако. Показало се да је пад у материју и чулно задовољство уједно био и пад у грех, у кармичко привлачење демонских сила Урана и Плутона, Водолије и Шкорпије, због злоупотребе слободе и негирања Једног Бога и његових разних манифестација у виду Божанстава, и због злоупотребе сексуалне енергије и осећаја моћи.

Тако се беспрекорна ментална моћ прожета свеprisутном менталном Празнином, по таоистичком принципу преокренула у своју супротност, у потпуну беспомоћност. У том стању беспомоћности су ме затекли и пронашли, захваљујући оној претходној доброј карми, прво гуру Падмасамбава, а касније и Исус. Падмасамбава ми је дошао као моћан стуб енергије док сам седео у парку. Осетио сам и видео то испред себе, и од силине те енергије разрогачио очи. Ту сам препознао позив да се спремим и да кренем у Катманду. Ослобођен своје менталне моћи и изгубивши ослононац у себи, тамо сам могао да се препустим енергији и учењу гуру Падмасамбаве, нарочито у једном храму посвећеном њему, високо у брдима Непала који је саграђен поред пећине у којој је медитирао 12 година.

Суштину ДЗОГЂЕНА сам некако интуитивно осећао у себи чак и после пада у чулну свест и осећајност, да није потребан никакав труд, да не постоје рај и пакао, да је дубински све у мени само по себи савршено, да суштински треба само да се склони завеса и замршење чулне свести и емоција, лагодно без напора, да се дозволи себи да испаре сувишне мисли и слике и Праоснова, Празнина се јасно приказује у Јасној Светлости своје Вечне Свеprisутности. То је пут јасног увида. Када искуствено схватиш да си слободан и савршен по рођењу, јер си рођен из те Праоснове, Празнине која се зато зове Мајка, онда те сам тај увид држи у стању константног само-ослобођења.

Осим што ми је та суштинска идеја ДЗОГЂЕНА блиска, одговара ми што се у том учењу озбиљно ради са свим врстама енергија, што се људско биће захвата у тоталитету његових енергија, без потискивања или запостављања неких од њих. Нисам више био спреман да се враћам у суштински аскетизам, па ми је одговарало што ту примењују и неке тантристичке праксе за трансформацију астралне, емотивне и сексуалне енергије.

Трећи разлог је тај што сам за неку своју концепцију синтезе Бога и Празнине, Хришћанства и Будизма изабрао баш тај термин : Велико Савршенство. Ту је Бог активна, мушка страна Празнине, а Празнина је пасивна, женска страна Бога. То се уклапа и по једној и по другој доктрини. У Хришћанству Исус Бога зове Отац, а у Будизму Празнину зову Мајка.

И четврто, НАМКХАИ НОРБУ РИМПОЧЕ, учитељ ДЗОГЂЕНА, често истиче да треба бити потпуно слободан од сваке устаљене шеме развоја и да треба примењивати оне методе које су најпримереније тренутној ситуацији. Другим речима, све технике које се науче од било ког учитеља и које се испробају у пракси и покажу се делотворне, могу слободно да се користе када се укаже потреба за њима. Нормално, он је при томе мислио на разне учитеље и технике разних школа тибетанског будизма, али нема никаквог разлога да се то не прошири на све традиције духовног и енергијског развоја.

ПРЕДНОСТ ПРАВОСЛАВЉА – КРОЗ ИСКУСТВО

Када сам једном кренуо на Исток у потрази за великим ГУРУ ПАДМАСАМБАВОМ на пола пута ме је срео Христ и питао: “Шта ћеш тамо, када овде у Европи имаш мене”. То је пола шала пола збиља. Ништа ми није рекао, али се заиста појавио преда мном, из десног профила, гледајући ка Истоку, леп, миран, отмен и самоуверен, сачињен од воде у вртлогу моћи и моје сенке. Нисам смео да се померим да се његов лик не би изгубио. Знао сам да нешто хоће да ми каже, али тада ништа нисам чуо. Остао је нем. Тек када сам се вратио са ходочашћа на Исток, схватио сам његову поруку: “Моја религија је много чистија од оне коју тражиш тамо”.

Тада је иза мене било 25 година филозофије, медитације, будизма, таоизма, SANCHINA, TAI CHI CHUANA, CHI KUNGA. Као што човечанство своје историјско време дели на оно пре Христа и ово после Христа, и мој духовни развој се од тог тренутка директног контакта са духом и енергијом Христа, може делити на раздобље пре Христа и после Христа. Пошто су оне Источне теорије, праксе и искуства (осим борилачких) историјски постојали пре Христа, и пошто је мој духовни развој прво кроз њих пролазио па се после упознао са Христом, помислио сам да је можда мој задатак да кроз себе поново проживим читаву духовну прошлост човечанства. За контакт са Христом сам сазрео тек када се моја осећајна функција у довољној мери отворила и ослободила јарма медитације, мисаоности, воље и концентрације. Зато су пут воље и самосталности, с једне стране, као пут Сунца, и пут преданости и молитве, с друге стране, као пут Месеца, толико наизглед неспојиви, јер појединац у неком од тих путева мора доћи до крајњих могућности, да би му се отворио онај други пут. Човек не може истовремено и постепено ићи и једним и другим путем, пошто један другоме сметају, али ако је неко на једном од тих путева донекле одмакао, онда уколико је обдарен и оном другом унутрашњом функцијом, нешто га мора одвести и у оном другом правцу, и тек су онда, после неколико година боравка само на том другом путу, отворене могућности синтезе. Пре тога не.

Дружење са Христом није могуће пре него што осећајна функција не буде у довољној мери отворена и одблокирана, а када се то деси онда је то предивно, заиста Божанствено. Тако сам схватио да су Православне Цркве и Манастири као Хришћанска Света Места заиста Христови и Божији Храмови, са обиљем Божанске и Свете енергије, нарочито на Хришћанске празнике, када чак и Небо над нама зрачи том енергијом. Од како сам се отворио за Православну Веру и њихове Свете енергије, искуство ми је из дана у дан потврђивало да Православна Света места у себи садрже неисцрпно духовно и енергијско богатство, и да више не морам на ходочашће ићи само на Исток, пошто је најближа и енергијски једна од најквалитетнијих Цркава баш западно од мене.

Сада ми је довољно да пређем тих петсто метара ка Западу и да се потпуно и без остатка нађем и препустим истинском Божијем Царству на Земљи. Када се то осети, онда се мора имати велика љубав и за Христа, и за његовог Оца, и за Светог Духа, и за све Православне Свеце, Анђеле, Арханђеле и остала Виша Бића, и у том поштовању и обожавању таквих реалних Божанских енергија више није толико важно да ли је Христову мајку оплодио материјални, земаљски отац у коме је био Свети Дух, или сам Свети Дух, без материјалних посредника, као што није битно да ли је Христ васкрснуо и својим телом или само духом и да ли је он јединородни Божији син или само један од синова. Као што један од тих одговора ни мало не умањује његову Божанственост тако ни онај други не повећава његову стварну вредност која је и без тога довољно велика и очигледна, за онога ко има “очи да види” и сензоре да нешто осети.

Тако сам схватио да Христова света места имају најчистије енергије зато што је Хришћанство најбоље решило однос Добра и зла. Боље и од филозофа и од источних религија и од психологије. Зло ту није равноправно, у некој равнотежи са Добрим, него

се као нека мања скупина палих Анђела одвојила од Бога. На Истоку се чак и злу придају божанствени атрибути да би обожавањем таквог божанства оно могло да се умилостиви и да се та врста зла одагна од себе. Хришћанство се не клања идолима зла, него се моли само ономе што је Врховно Свесно Добро, Бог, или ономе што је оличење тога на Небу или на Земљи. Ту се зло у себи и око себе побеђује снагом Добра, које је у суштини веће и моћније од зла, и најбитније, усклађивање са људском душом је у томе што се то не постиже на силу, када самим силовањем свести, воље и концентрације може доћи до нежељених, негативних фиксација на нешто негативно, него се свака лоша енергија или зао утицај раствара благошћу и Светом енергијом Христовог имена или Хришћанске молитве.

Ово је све написано у личном тону и скоро кроз исповест зато што су то елементи у којима се осећајна функција најбоље креће и изражава. Осећајној функцији је потребна личност, она ствара личност и зато види Бога као личност и жели са њим лични однос. Осећајној функцији је потребан исповедни тон не само зато што је то ослобађа, него и зато што је то, кроз искреност, приближава свом доживљају Истине.

СТАРЕ ДОГМЕ И НОВА УЧЕЊА

Старост није гаранција квалитета. Ако је нешто старо, не мора самим тим да буде истинито, добро, вредно. Често је тако, али не увек. Често традиција баш чува оно највредније у неком старом учењу, али заједно са тим драгоценим, нечим од непроцењиве вредности, она може да одржава у животу и неке окоштале погрешне догме које су зреле за промену, за прилагођавање ери Водолије, која је на помолу.

С друге стране, ако је читав Универзум у неком развојном процесу, онда ни на Земљи нема цикличних развојних циклуса, тзв. ЈУГА, него се и мудрост, знање и Божански увиди стално развијају. У двадесетпрвом веку не може више да се мисли механицистички, као што се мислило до Хегела, који је широм отворио врата дијалектици, и Ајнштајна, који је такав начин мишљења уградио у науку. Онај ко после њих не научи да мисли тако, просто није више у игри. Постаје застарео, на негативан начин, као парна локомотива. Главне догме тих старих учења су:

1. Идеја о паду у материју, о томе да је материја нижи ниво постојања од Духа и Енергије.
2. Идеја о реинкарнацији, да се душа након физичког живота сели у неко друго тело, онако механички, као што се вода пресипа из чаше у чашу.

Прва догма је настала из класичне људске позиције, из осећаја ограничења које даје материјално тело у тежњи за потпуном слободом. Али, нико о томе није размишљао мало више и шире, из позиције бестелесних бића. Многа бестелесна бића уживају у слободи, а ипак чезну за тим да имају телесне доживљаје или да бар осете телесност тако што ће се енергијски повезати са ауром неког телесног бића. Бестелесна бића и поред све своје лакоће и вишедимензионалних знања и способности, осећају да им

нешто битно недостаје, да су без телесности половична бића, да ту нема пунине и сочности просторне тродимензионалности.

То што тело на крају пропада, не значи да је оно безвредно или мање вредно. Напротив, оно што краће траје је вредније, као што је на Земљи вредније оно чега има мање. Дијаманти и Злато су вреднији од песка и камења. Зато је привилегија и част бити у телу, нарочито у људском телу, које има Свест, Дух, Доброту и Љубав. То није казна. Наивна је идеја о Богу који ствара људска бића по својој слици и прилици, а онда их кажњава зато што хоће да открију шта је мудрост. Сваки Бог би не само тражио него и очекивао од оних којима је дао да мисле, да знају што више о Њему и Његовим Божанским Закономима, који се у моралној варијанти карме, закона слободе, базирају на разликовању добрих намера и дела од оних који то нису.

Ново учење слави тело, материју, живот. Не презире их и не омаловажава. Материја даје некад непотребну тежину, ограниченост у простору, и неку основу за незадовољство и патњу због старења, болести и смрти тела, али иста та материја даје осећај стабилности Духу и дубину Души, уз осећај уковљености Астралног тела. Није поента у задовољству и чулном уживању, него у чврстости, кохезији, интегрисаности, којих нема на Астралним и Духовним равнима, без масе и физичке гравитације.

Ако је Бог Савршен, позитиван Дух Доброте, Истине и Љубави, Он не може стварати материју из игре или досаде, или за неко тестирање ко ће у томе да се сети Њега и да му се врати. Материја је део једне интегралне целине постојања, која вероватно није накнадно створена, него постоји заједно са Духом и Енергијом одкад и они постоје. Ако је Бог у неку материју удахнуо живот, па још и духовни живот, то има много дубљи смисао од пуког духовног превазилазећег сукобљавања са својим телом. Бог је, у складу са својим Савршенством, и у ту Свесну и Слободну духовну материју звану човек уградио делић свог Савршенства, а није то дао као пад услед неког апстрактног греха или као казну. Та идеја о казни је настала услед људског осећаја кривице, да су неспособни за нешто, вероватно за највиша Божанска дела, а не из неког реалног, мистичног, блиског контакта са Богом.

То је механицистичка а не развојна, дијалектичка доктрина и зато је то застарела догма. По њој се човек не развија континуирано као што је наука доказала, него се уплиће нека дечија машта на бази вештачких менталних конструкција, по којима Бог није Дух који све прожива и подржава, него је неки зао дух који кажњава за неку баналну, измишљену непослушност. Чим је Бог човеку дао свесну слободу, није му ни оставио могућност да не дође до разликовања Добра од Зла.

Славити материју, тело и живот, не значи отићи у хедонизам, или не дај Боже у разврат. То само значи не подлећи негативним идејама и ставовима о физичком телу, јер такве негативности не говори Бог, него их шапуће она супротна сила, која на тај начин ствара негативне осећаје, па чак и депресију, осећај бесмисленог живота у простору и времену. Такве негативности и депресије сигурно нису Божанска намера и Божанске енергије. Будите с Богом, не с оном другом страном, чак и када је материја у питању.

Та прва догма је најраспрострањенија. У корену је скоро свих религија. А када неки Светац остави мирисне и чудотворне мошти од свог тела, онда сви виде да је и телом прославио Бога у себи, али се нико не пита како би то било могуће, не без Христа, као што се обично мисли, да нас је он избавио од тог прародитељског греха, него без Божанске основе у самом људском телу за такво остварење. То је исто смешна идеја. Одузети нешто од Бога, па дати Христу и онда рећи- Исус Христ је Бог, зато што је Павле морао да лечи своје осећање кривице. Али, то није ова тема. Овде треба додати да по дијалектици, оно што је најниже јесте најниже по неким карактеристикама, али да је у исто време највише по неким другим карактеристикама. Материја је најнижа по томе што има најгрубље, најспорије фреквенције, али је највиша по чврстости, стабилности, кохезији и интегрисаности.

Друга догма је карактеристична за источњачке религије и духовна учења. Тамо је идеја реинкарнације толико уврежена у традицију, да чак и Буда, који је одбацио Бога и душу није могао или смео да се одрекне те идеје. Или просто није било време да се та идеја континуитета и повезаности Свести види на неки други, флексибилнији начин. Мање механистички, а више дијалектички, у складу са духом нашег времена и духом ере Водолије, која је суштински дијалектичка, јер је ту због принципа негације, и још даље негације негације, највише на делу развојни принцип борбе супротности и продора кроз то ка нечему новом.

Они су на ту механистичку идеју дошли због реалне способности високо духовно развијеног бића да у старости пројектује своју Астралну Свест или Суптилно тело или Двојника у неки ембрион и да тако као неки спољашњи дух запоседне ту неразвијену душу. И после та млада душа мисли да је инкарнација неког тамо високог Ламе, а она је у суштини само запоседнута. Више нема своју слободу, јер мисли и осећа као тај неко други, и то још сматра посебном чашћу.

Међутим, то осећање части је донело прве озбиљне проблеме тој доктрини. Пошто је част бити инкарнација неког великог Ламе, и пошто је број живих на Тибету био мањи од свих великана из прошлости који се стално инкарнирају у некоме, почело је да се дешава да у неком живом човеку постоје две, три или више инкарнација. То значи једно тело, а више душа или духовних бића. Ту је већ механицизам и механистичко мишљење почело да пуца.

Дакле, чија је то свест или духовно биће које интегрише те три различите свести или духовна бића у себи. Да ли неког од тих придошлица, или је у питању нека изворна свест, коју је то биће добило од Бога, а не од неке од инакарнација.

Да би се одговорило на то питање мора да се зна једна проста чињеница. Све је Свест. Бог је свесни Дух који прожима Све, и зато је све Свест. Сви ми као несвесна или полусвесна бића живимо у океану Свести, али пошто не видимо даље од носа, то не знамо. Ко то открије, доживи и проживи, за њега се каже да је Пробуђен, Просветљен. У односу на друге је заиста мало буднији, а и то је нормално и природно стање људског бића и не треба од тога правити фаму. Људска бића су дивна по томе што оно чега има највише у њима и око њих, они најслабије виде. Као и љубав. Љубави има на сваком кораку, све је дело Божанске Љубави, а људи стално чезну за неком парцијалном неоствареном љубављу и стално су разочарани у љубав, јер је траже на погрешном месту, у неком делу а не у целини. Љубав је целина, не Истина као што мисли Хегел. Додуше и Истина повезује све у целину али Љубав то чини боље, јаче и дубље.

То важи и за Свест. Све је Свест, а људи живе у мраку несвесних мотива, жеља и акција и онда је нормално да не могу да схвате како та свеопшта Свест функционише и како себи прибавља континуитет у Времену и Простору.

То повезивање се одвија преко других облика Духовних Бића, преко Планетарних Интелигенција. Оне су кармички контејнери и банке података за све људе који су живели на земљи по питању одређене духовне области.

Када је ембрион још у стомаку, његово суптилно тело прима разне Планетарне информације о многим људским бићима из прошлости, у складу са његовим астролошким распоредом и кретањем Планета на небу, повезаних са Планетарним аспектима тих људи из прошлости. То се настала и када се дете роди и то траје стално. Ја сам једно време, читајући често и дубински Хегела имао осећај као да је његов дух ушао у мене и да почињем да пишем не као он, него као да сам он. А тада сам имао преко 25 година. Деца су много отворенија и много лакше примају невидљиве астралне утицаје са неба, и после није чудо кад се сећају разних неповезаних детаља из нечијег живота, осећајући као да се то њима лично дешавало. Они имају осећај да се њима лично то дешавало баш због те интегративне повезаности свеопште Свести и због суштинске безличности Планетарних интелигенција, при чему и једно и друго стварају

осећај губитка дистанце између овог и оног Свесног бића, овог које се сећа и оног на које се то сећање односи.

Ја се, на пример, сетим како је живео краљ Шкотске и не правим дистанцу, него одмах осећам да сам ја био тај краљ. У суштини, у игри су само информације и слике које се црпу из безличних Планетарних Интелигенција, и пошто је моја Свест повезана са свиме, јер је све Свест, ја имам осећај да се то мени дешавало, да сам ја, моја душа, моја духовна свест, тада живео као тај краљ.

На тај начин, један Тибетанац носи у себи инкарнације тројице узвишених Лама, који су томе допринели тако што су се мимо Планетарних утицаја или уз њихову помоћ свесно пројектовали у ембрион или у бебу или у мало дете те особе.

Планетарне Интелигенције које у току нечијег живота утичу на карактер, особине, начин размишљања и доживљавања, емоције и акције неке особе, задржавају информације о томе кроз специфичност односа са другим Планетарним Интелигенцијама из тог времена. Тако делићи мозаика у кретању стварају слику о целини једног бића, о појединачној души. Када тело умире, ако није Свето или Просветљено, сваки део реинтегрисане Свести се враћа Планетарној Интелигенцији са којом је у информационој резонанци, и која је била за његовог живота духовни оквир његовог развоја. Преузвишена је идеја Платона да смо настали од Звезда и да се враћамо тамо, свако на своју Звезду. Ми смо настали од једне Звезде Сунца, и да бисмо након смрти енергетски и информативно изашли потпуно из Сунчевог система, морамо бити Свети или Просветљени. Па чак и када неко достигне Светост или Просветљење, све индивидуалне особине, достигнућа, знања и вештине остају записане у Планетарним Интелигенцијама, које су Божански Изасланици и помагачи у развоју Духовног живота на Земљи.

Планете су као неки велики магнети који држе на окупу безброј различитих варијанти и нијанси сродних карактеристика из области коју покривају, и сви људи се у то уливају и из тог изливају на свој специфичан начин, као што на физичком нивоу сви на свој начин удишемо исти ваздух из Земљине атмосфере, или на енергијском нивоу хранимо своју ауру Земаљским магнетизмом. Јер сви смо покретљиви, интерактивни, функционални делићи истог, универзалног поља Свести, и ти међусобни односи и настављање индивидуалних Свести нису механички него дијалектички. Тиме се бави нова Духовна наука која се зове ДИНАМИКА БОГА.

АКАДЕМИЈА И NEW AGE

Ново доба је астролошка категорија.Око 2012. године ера Риба је прешла у еру Водолије.Али онда је на Западу у другој половини двадесетог века настао духовни покрет који је себе назвао баш тако,New Age.

Пошто је астролошко ново доба нешто што само по себи долази,оно заиста захвата и утиче на свест људи и они почињу да се поистовећују с њим.Али, постоје различити нивои и димензије тог новог доба.

Друштвени покрет који себе назива тим именом је примио неке основне идеје надлазеће ере Водолије,али уопште није схватио суштину принципа Водолије. Због мог Месеца и Јупитера у Водолији, мени је дато да на тај астролошки феномен гледам много дубље и озбиљније.

Добре стране друштвеног покрета који се зове New Age су: Слобода, Колективизам, Свестраност, Индивидуалност, Оптимизам, Љубав, Афирмативност-прихватање тела и емоција, Развојност, Револуционарност-уверење о наглој промени Колективне Свести, Синтетичност, Усмереност ка јединству, Свест о Хијерархији, али и Унутрашње вођство, Самосталност, Равноправност полова итд.

Додуше, неке од тих особина нису Водолијске. Оптимизам је Стрелачки, Љубав је Лавовска, а афирмативност је синтеза Стрелца и Лава, Јупитера и Сунца. Водолијски Уран је креација кроз негацију, рушење традиционалних система и школа, настајање неких нових духовних учења, која додуше укључују најбоље традиционалне духовне вредности, али на потпуно нов, оригиналан начин, а не механички и синкретистички, као што је то најчешће случај код аутора и учитеља New Agea. Осим тога, Водолијски Уран трансцендира материју, тело, чулност, емоцију и душу уопште и иде на ниво Астралног, Менталног и Духовног тела, тако да је очување тога и у New Age-у и у нашој Духовној Академији нешто што више припада ери Риба, где се наглашава колективно несвесно, па онда има много више места да се до Бога, Савршенства, дође кроз емоције, душу, љубав.

Оно што је лоше у друштвеном покрету који себе зове New Age јесте теоријска површност и непрецизност, без јасног дефинисања или бар приближног одређивања појмова који се користе, па онда има пуно поједностављивања и прављења нечега што се зове популарна литература. И то онда озбиљном читаоцу делује као када фотографију неког прелепог, раскошног предела гледа у црно-белој техници.

Осим тога, под утицајем нечега што нема много везе са Водолијом, осим што је изван чулне свести, у New Age-у има много фантазирања о ванземаљским цивилизацијама, па је тако научна фантастика потпуно изгубила осећај за реалност, приказујући се неуким читаоцима, који су жељни такве литературе, као нешто реално.

У New Age-у није добро ни то што се у медитативним праксама више ради са спољашњом Светлошћу, која треба да се визуелизује, уместо са Унутрашњом Светлошћу, која може директно да се види и доживи.

У New Age-у има пуно неоригиналности. Углавном се врте исти, квази научни појмови, узме се идеја од некога па се од тога направи цела књига, посебан метод рада, па и читава духовна школа.

И на крају, ту се уопште нема идеја о злоупотреби Слободе, због неразвијене Моралне Свести. Могли су бар и то да науче од Буде, када га толико експлоатишу за своје теорије и методе- да прво мора да се развије морална свест кроз поштовање моралних принципа и завета, па тек онда може да се иде ка тоталној Слободи.

Због свега наведеног може да се закључи да наша Духовна Академија има додирних тачака са добом Водолије,које и ми у неком озбиљнијем и дубљем смислу најављујемо,али нема ништа заједничко са друштвеним покретом званим New Age.

БЕСКОНАЧНОСТ ДУХА КАО ИЗВОР И ПРИНЦИП ИЗБОРА ТЕМА АКАДЕМИЈЕ

Дух, како онај на Небу, тако и онај у нама, је бесконачна потенција стварања. Кажем “је”, а не “су”, зато што је то један Дух, посматран из различитих углова.

Ако се то има у виду, онда не треба очекивати да АКАДЕМИЈА нуди заокружен и затворен систем знања. Хегел је, иако је знао да је Дух бесконачан, покушао да ту бесконачност угура у логички систем, сматрајући да је његова филозофија крај те бесконачности. Пошто ту противречност нигде није измирио и синтетисао, тиме је показао да није био баш тако савршен мајстор дијалектике.

Да програм тема АКАДЕМИЈЕ не би упао у исту замку, не треба следити принцип целовитости и заокружености, јер ма колико покушавали нешто да заокружимо, они који дођу после нас ће рећи: “Зар нисте видели да Дух може да се пробије кроз вашу идеју целовитости и да крене у неком новом, овом или оном смеру”.

Та бесконачност Духа омогућује и захтева флексибилну разноврсност тема, руководећи се следећим циљевима:

1. Истицање и наглашавање САВРШЕНСТВА Светског Духа, из области филозофије, религије, уметности, медитације, мистике, астрологије, науке, као и критичко преиспитивање свега онога што се институционално промовише као такво.

2. Међусобно упоређивање разних облика духовног савршенства, до којих су, својим трудом или подршком са Неба, дошли разни духовни ствараоци, пророци и учитељи. Рецимо- Христово савршенство у љубави, преданости, благости и безгрешности, Будино савршенство у медитацији Празнине, и Хегелово савршенство у мисаоним способностима. Треба мало више читати Хегела. Не треба се уплашити његове дубинске непроходности, па побећи. Његово мисаоно савршенство није апсолутно, у смислу да се даље и више од тога уопште не може. Оно је само историјско, јер је он за сада у томе најдаље одмакао.

3. Афирмисање идеја неких наших оригиналних духовних ствараоца, било којој традицији да припадају, или су потпуно изван свих духовних традиција, или су укорењени у неким традицијама а остају своји, или су увек само своји, али поштују све традиције покушавајући у свима да виде и њихове врлине и њихове недостатке.

4. Избор тема који упућује на то да се о нечему мора мислити, интуитивно разумевати, знати или доживљавати на највишем духовном нивоу.

5. По могућству, у зависности од предавача, преношење личних духовних и енергијских искустава, а не само мисли, идеја, веровања и теорија.

6. Осим понуде знања и увида, понуда и разних метода и техника полазницима Академије, за њихов лични пут оздрављења, уцеловљења, усавршавања, обожења, спасења, просветљења или просто развоја, освешћивања и обогаћења квалитета личног живота, у зависности од тога коме је шта потребно.

7. **РАСПОРЕД ТЕМА ВИКЕНД СЕМИНАРА АКАДЕМИЈЕ
ТЕЛО, ДУША, ВЕРА, РЕЧ**

1. Афирмација афирмације
2. Однос духа и душе
3. О љубави и слободи
4. Вера и моћ
5. Уметност као израз душе
6. О отварању, опуштању и препуштању
7. О духовним задовољствима
8. Комуникационо прочишћавање
9. Дах као живот душе
10. Емоција као реална (свесна или несвесна) реакција
11. Телесни покрет кроз свест и уживање
12. Исповест, покајање и скрушеност као Православне врлине
13. Задовољство – срећа – Блаженство: пут кроз емоцију ка Духу
14. Екстрасензитивност – осећај или виђење трансцедентних енергија
15. Символи и анализа несвесног
16. Шта има јачу реалност: психичка слика или чулни доживљај
17. Црква као институција и црква као Свето место
18. Вера, магија, мистика, знање – из угла Планетарних Интелигенција
19. Љубав према себи као начин трансцендирања тела – Сунцем против
лоше стране Сатурна
20. Молитва из слабости, или из вере, или кроз искуство или из знања
21. Православна молитва као пут колективног избављења
22. Психолошке технике рада на телу и емоцији
23. Шта је права истина Христа – библијска и гностичка јеванђеља
24. Логика српског језика
25. Мудро и лековито уређење простора

ДУХ, МИСАО, СВЕСТ, МЕДИТАЦИЈА

26. Дух, енергија, душа, материја, инволуција или вечно јединство
27. О димензијама мудрости
28. Удубљујуће поунутрење – нивои медитације
29. Освешћивање несвесног
30. О врлинама
31. Како јачати вољу
32. Ментална афирмација или моћ мисли
33. Дух као јединство личности и безличности
34. Ликовна уметност као естетска вредност
35. Разни видови медитације у покрету (sanchin ,tai chi chuan, tantra, ples)
36. Зашто чула и жеље понекад ометају духовни развој – јогијска пратјахара
и хришћанска аскеза
37. О посматрајућем непотискивању
38. Технике дисања у разним духовним традицијама
39. Мисаона и практична доследност
40. Логика духовног развоја
41. Натална карта као лична шифра пута индивидуације
42. О четири елемента

- 43. Платон, Хегел и Ниче као изазов за Исток
- 44. Медитација као нови задатак за западне мислиоце
- 45. Закон карме и чистота намере
- 46. Зашто искуство није само чулно, и о појмовном изражавању духовног искуства
- 47. Веза Неба и Земље
- 48. Филозофија, хришћанство, Будизам
- 49. Мрежа духовних породица
- 50. Рађање новог човека

ЕНЕРГИЈА, МОЋ, МИСТИКА

- 51. Енергозофија као духовно знање о тајни и моћи енергије
- 52. Врсте и начин функционисања енергија у човеку
- 53. Јачање или уравнотежавање енергије – chi kung
- 54. Процес иницијације
- 55. Задобијена шаманска моћ
- 56. Исцељивање по методу Дон Хуана
- 57. Измењена стања свести
- 58. Измењена стања енергије
- 59. Врсте мистичног искуства
- 60. Развој средњег чакреног стуба Ауре
- 61. Изградња новог енергијског тела
- 62. Мистерије слике, боје и облика
- 63. Опасност погрешне интерпретације магијских значења
- 64. Искуства Карлоса Костанеде
- 65. Технике чишћења
- 66. О екстатичним умећима
- 67. Рекапитулација – најмоћнија техничка чишћења
- 68. Равнотежа између самосталности, независности, и усклађивање са спољашњим силама
- 69. Вештина унутрашње алхемијске трансформације – како од олова, Сатурна направити злато, Сунце, најчистији Дух
- 70. Гуру Падмасамбавино и Дон Хуаново решење односа унутрашњег и спољашњег
- 71. Енергијске основе tai chi chuana
- 72. Мистика бројева
- 73. Покретање скупне тачке – своја или намера Апстрактног
- 74. Египатско завештање – тајна бесмртности
- 75. Мистицизам савремене науке

БОГ И ПРОСВЕТЉЕЊЕ; ВЕЛИКЕ СИНТЕЗЕ;

- 76. Јединство Духа на Небу и сукоби на Земљи
- 77. О уцеловљењу или унутрашњој хармонији
- 78. Просветљење као Јунгијско уцеловљење или као Будистичко трансцендирање чулне свести
- 79. Просветљење и светост – једно или двоје
- 80. О стварању света

81. Лепота као Божији сјај
82. О yinu и yangu и неравнотежи добра и зла, Дионизије Ареопагита
“Почетак и свршетак злих ствари је у Добру”
83. О точку времена и вечности
84. О Богатству Бога
85. Заљубљеност у Бога или љубав према Богу
86. Слобода воље и Планетарне Интелигенције
87. О Божијим заповестима
88. Где је прави Бог: у нама или на Небу
89. Ако је Бог Дух, где је онда мисао
90. Божанска и она друга страна Слободе
91. Исихазам, мистика Нестворене Енергије
92. Самадхи и Нирвана - сличност и разлике
93. Укореност бесконачне трансформације у Празнини
94. Разлика између Празнине и Ништавила
95. Бог или Божанство и Богови
96. Планете као Божији изасланици
97. Иманентност и (или) трансцедентност Бога
98. Тајна егзалтације Планета
- 99 Празнина Бога као Пунина чисте Свести или зашто је Празнина у Идеји
Савршенства а не изван или изнад ње
- 100 Велики духовни стваралац и кроз живот својих Планетарних
Интelligenција

ЈЕДНОГОДИШЊИ ПРОГРАМ ТЕМА

ТЕЛО, ДУША, ВЕРА, РЕЧ

1. Однос духа и душе
2. О љубави и слободи
3. О отварању, опуштању и препуштању
4. Исповест, покајање и скрушеност као православне врлине
5. Вера, магија, мистика, знање из угла Планетарних Интелигенција
6. Молитва из слабости, или из вере, или кроз интелигенцију, искуство или

из знања

ДУХ, МИСАО, СВЕСТИ, МЕДИТАЦИЈА

7. Удубљујуће поунутрење – нивои медитације
8. Освећивање несвесног
9. Натална карта као лична шифра пута индивидуације
10. Ликовна уметност као естетска вредност
11. Медитација као нови задатак за западне мислиоце
12. О четири елемента

ЕНЕРГИЈА, МОЋ, МИСТИКА

13. Процес иницијације
14. Задобијена шаманска моћ
15. Исцелјивање по методу Дон Хуана
16. Развој средњег чакреног стуба Ауре
17. Изградња новог енергијског тела
18. Врсте мистичког искуства

БОГ И ПРОСВЕТЉЕЊЕ, ВЕЛИКЕ СИНТЕЗЕ НОВЕ ИДЕЈЕ

19. Лепота као Божански сјај
20. О стварању света
21. Самадхи или Нирвана - сличности и разлике
22. О уцеловљењу или унутрашњој хармонији
23. Божанска и она друга страна Слободе
24. О Богатству Бога

**ПРОГРАМСКА НАЧЕЛА ИЗДАВАЧКЕ ДЕЛАТНОСТИ АКАДЕМИЈЕ
ДЕСИРЕ
(ДЕСИРЕ)**

Као најновија издавачка продукција, трудићемо се да покријемо оне области интегративног издаваштва, које су остале у недовољној мери медијски (од Гутенберговог модула до електронског) покривене и осветљене.

Трудићемо се да се уклопимо у трендове "глобалног села", Маршала Мек-Луана, али и да очувамо националну самобитност, не губећи линкове са светским токовима који се дотичу цивилизацијских достигнућа, духовности и уопште свих помака на еволуционој скали духовног и материјалног процеса.

У том циљу, пратићемо све токове и све трендове, на глобалном нивоу, на ширем окружењу, и у микрореону.

За почетак имамо четири библиотеке, које ће тематски покривати наша интересовања:

1. Научни допринос (домаћи и светски) "НАУК И НАУКА".
2. "ОСТАВШТИНА ЗА БУДУЋНОСТ" (о српскоме роду - интегрални приступ).
3. Индивидуална, креативна и оригинална духовност појединаца "НА ПУТУ".
4. Глобална духовност, синтетички и интегрални приступ.
Библиотека: "СИНТЕЗИС".

Све ове библиотеке ће асимилovati најбоље и најрепрезентативније приступе поменутиm референтним оријентирима.

Бићемо заинтересовани за издавање, и НОСАЧА:

- А) звука
- Б) слике, филма

То ће бити, пета и шеста библиотека.

Седма библиотека ће покривати области, које превазилазе поменуте оријентире, и назваћемо је: "ИЗНАД ПОИМАЊА".

Трудићемо се да окупимо најрепрезентативније ауторе, који ће бити носиоци (аутори), књига и пројеката које објављујемо.

Књиге ће бити штампане на српском језику и на писму ћирилица. Ако је двојезично издање, поред горе поменутог ће бити и жељени језик.

Уредник
Мр. Миодраг В. Вуковић